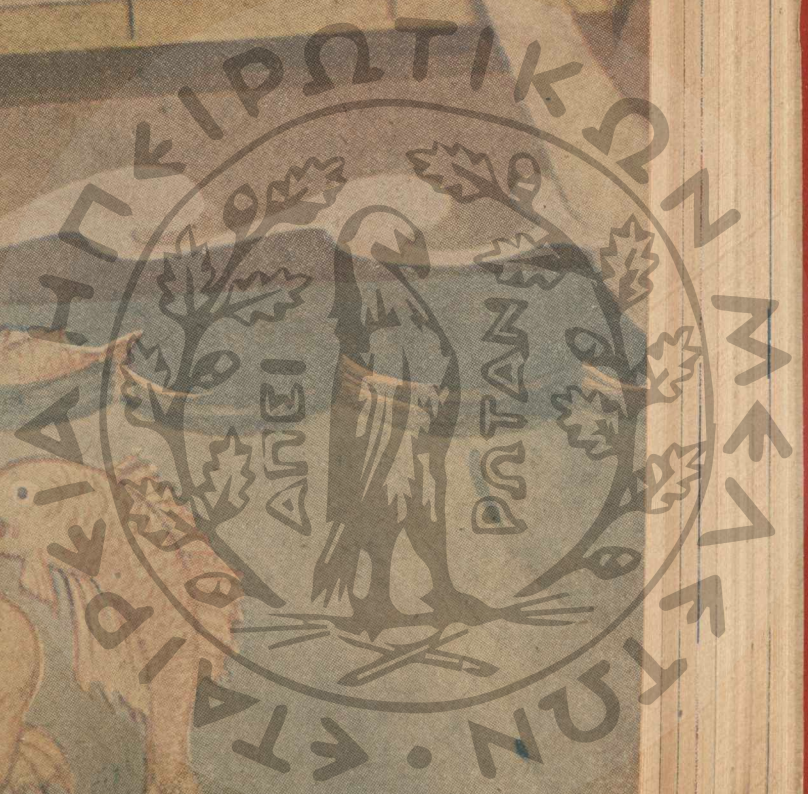

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ

ΕΤΟΣ Ε'
ΑΡ. 248

1.7.32

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣΕΤΟΣ Ε'
ΓΡΑΦΕΙΑΠοταμή 15 - Αθήναι
Τηλέφωνο: 64-67

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΣΥΝΑΡΜΟΙ ΕΤΙΜΟΙ

*Εσωτερικού Δρ.
*Εσωτερικού Δολλάρ.
*Αμερικ. ΛίγκαςΤα εμβλήματα αποδίδονται
προς τὸν ΔιαχειριστήΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΥΟΥΝ
ΤΟΝ ΘΑΥΜΑΣΜΟΝ ΤΩΝ!!

Αντικείμενον εύρειας συζητήσεως αποτελοῦν ἐφέτος τὰ ΔΙΝΑ κοστούμια τοῦ ἐμποροραπτικοῦ ὅμιλου

“Η ΚΟΜΨΟΤΗΣ,”

(Γωνία Ἐρμού καὶ Βουλῆς—Μέγαρον Τουρίσι—Α' πάτωμα

πωλούμενα με τὰς κάτωθι τιμὰς:

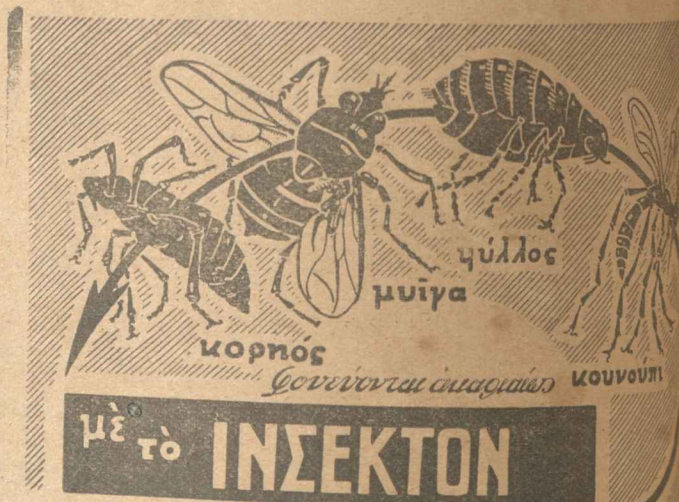
ΔΙΝΑ “ΚΡΑΣ,”	ἐπὶ μέτρῳ Δραχ.	750
» “ΑΪΡΙΣ,”	» » »	1.250
» “ΤΕΞΛΑΒΑ,”	» » »	1.150
» “ΚΡΥΣΤΑΛΙΖΕ,”	» » »	1.500

ΘΑΥΜΑ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ

Ξίμαι Ὠραία...!
καὶ τὸ ὀφείλω μόνον
στὴν ΚΡΕΜΑ

ΡΟΔΑΛΙΝΗ

ΔΕΟ

τὸ ισχυρότερον
καὶ ἀποτελεσματικώτερον εὐλα-
ριστοῦ δομῆς
ἐντομοκτόνουΔ.Κ.ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΤΣΑΝΤΕΣ - ΓΑΝΤΙΑ - ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

καθαρίζονται καὶ βάφονται ἐκ νέου εἰς οἰκονομικὰ
νέους χρωματισμούς θελήσετε εἰς τὸ Ἡλεκτρονικὸν
Γερμανικὸν βαφεῖον Δερματίνων εἰδῶν

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 25α Β' ΟΡΟΦΟΣ

με τὰ παγκοσμίου φήμης Γερμανικὰ χρώματα

Ἡ ἐργασία τοῦ Ἐργοστασίου μας ἡγνυμένη

Ζητήσατε ὑγρὰ Car's διὰ Λευκὰ ὑποδήματα
Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ ὑποδηματοποιεῖα καὶ σιλλερίστια

Ἡ τελευταία ἐβδομάδα πού μας πέρασε, μοῦδωσε τὴν ἐν-
τύπωση πὺς βρισκόμουν μέσα σ' ἕνα καράβι πὺ ἀπὸ σπι-
νὴ σὲ στιγμή ὃ πλοίαρχος θάδινε τὸ σινιάλο νὰ λύσουνε τὰ
πρῶνι σκοινιά καὶ νὰ σαλπάρουμε στὴν ἀνοικτὴ θάλασσα
γὰ ἕνα ταξιδάκι σὲ ἄλλες πολιτείες. Κι' ὅπως σὲ κάθε τέ-
τοια στιγμή ἐκεῖνο πὺ στέκεται πάνω ἀπ' ὅλα καὶ χαρὰ-
κτίζει καθολικὰ τὴν δημιουργουμένη γύρω ἀτμόσφαιρα,
εἶναι μὴ πυρετώδης κίνησις κι' ἕνα πῆγαίνε-ἔλα χωρὶς ἀνα-
σασμό, ἔτσι καὶ στὴν δική μας περίπτωσι, στάθηκε τὸ ἴδιο.

Τὴν προηγούμενη ἐβδομάδα γράφοντας γιὰ τὸ σοβαρὸ καὶ
τὸ ἐλαφρὸ θέατρο, ἔβρισκα πὺς ἕνας λόγος—ἂν ὅχι ὃ κυριώ-
τερος—πὺ τὸ τελευταῖο αὐτὸ ὑπερτερεῖ ἀπ' τὸ πρῶτο εἶναι
ἡ ὑπαρξίς τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ
ἡ ἀφόρητες ζέστες τοῦ ἀττικοῦ
ἡλίου, πὺς μας ἀναγκάζουν κά-
θε βράδυ νὰ ζητήσωμε μὲ κάθε
τρόπο ἀπὸ μὴ λαθρόβια πνοή
ἐνὸς δροσεροῦ μπάτη ἡ ἀπὸ
τὴν ἀμφίβολη ἐξυπνάδα ἐνὸς κα-
λαμποριοῦ μὴ σαματικὴ καὶ
διανοητικὴ ἐξεκούρασι. Ὡστε
μ' ἄλλα λόγια ἡ καλοκαιριάτι-
κη κάμινος ἔρχεται νὰ μας ἀλ-
λάξῃ ὀρισμένες συνήθειές μας
καὶ νὰ μας ὑποχρεώσῃ νὰ συντονιστοῦμε μὲ τὴν δική της ἀτ-
μόσφαιρα. Ἀλλοιῶτα μας ἀπειλεῖ μὲ τὸν φοβερότερον κίν-
δυνον νὰ μας μεταβάλῃ σὲ μοντέρνους παῖδας ἐν καμίνῳ. Μὴ
λοιπὸν πὺ τὸ κάθε τι ἀλλάζει καὶ ὑποχρεώνεται νὰ δεχτῇ
μὴ νέαν ἀτμόσφαιραν, φυσικὸ εἶναι καὶ τὸ περιοδικὸ μας
νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἀνάγκη αὐτὴν καὶ νὰ σπεύσῃ νὰ προσαρμ-
οθῇ μὲ τὴς καιρικὲς ἰδιοτροπίες τοῦ καλοκαιριοῦ. Μ' ἄλλα
λόγια ἡ «Ἐβδομάς» αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη ν' ἀλλάξῃ τὰ
ῥούχα της, νὰ φορέσῃ πὺ δροσερά, πὺ ἐλαφρά, καλοκαι-
ριακά. Κι' ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ ἔπρεπε νὰ γίνῃ ὅσο μποροῦ-
σε γρηγορότερα. Τὸ θερμόμετρο ἔφτασε αἰσίως στοὺς τριαν-
ταπέντε βαθμούς ὑπὸ σκιάν, ἡ ἀσφαλτος κάθε μεσημέρι ἀχνίζει

σάν καφτὴ σούπα, ὃ Αἰόλος εἶπε
γιατὶ βαρέθηκε εἶτε γιατὶ κά-
κισσε, ἀποτραβήχτηκε σὲ μὴν
ἀπόκρυφῃ γωνιά τοῦ παλατιοῦ
τοῦ στὸν Ὀλυμπο καὶ μας ἐγ-
κατέλειψε στὴν τύχη μας. Κι' ἡ
παραμικρότερη ἀναβολὴ ἡ ὀλι-
γορία θάταν δυνατό νὰ μας
στοίχιζε πολλὰ. Ἡ ἀντικατάστα-
σις τοῦ χειμερινοῦ βεστιαρίου
μας μὲ τὸ καλοκαιριῶ ὤφειλε
νὰ γίνῃ μὲ τὴν μεγαλύτερη δυ-
νατὴ ταχύτητα. Καὶ ἔγινε! Ἡ
«Ἐβδομάς» ἐμφανίζεται σήμε-
ρὰ μὲ φρεσκοσιδερωμένο ἄσπρο λι-
νὸ κοστούμι καὶ μὲ ψαδάκι.

Τώρα πὺς κατορθώθηκε αὐτό, εἶναι ἕνα σημεῖο πὺ
ἐνδιαφέρει ἀποκλειστικὰ ὅλους τοὺς ἀγαπημένους συνεργά-
τας της, πὺ ὑποχρεώθηκαν νὰ μεταβληθοῦν τὴς τελευταίας
αὐτῆς ἡμέρας σὲ μηχανεὲς ἀεικίνητες γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸ μά-
ζωμα τὴς ἀποδόσεώς των. Κι' ὅταν παραπάνω θέλησα νὰ
παρομοιάσω τὴν ἐντατικὴ δουλειὰ πὺ γίνθηκε τὸν τελευταῖον
αὐτὸν καιρὸ, μὲ τὴν ἐργασία πὺ προηγείται πρὶν ἀπὸ κάθε
συντάξιμα πλοῖον, θέλω νὰ πιστέψτε πὺς δὲν ὑπερέβαλα
τὸ ὅριο. Κι' ἄλλῃ φορὰ, γράφοντας στὴν σελίδα αὐτὴ, ἐπεχέ-
ρησα νὰ σὰς δώσω μὴν εἰκόνα τὴς ἐργασίας πὺ προϋποθέ-
τει μὴ τέτοια προσπάθεια. Τὴν φορὰ ὅμως αὐτὴ ὑπῆρχε κάτι
τὸ καινούργιο, τὸ ἀγνωρὸ, τὸ ἐξεχωριστό. Ὁ ἀντικειμενικὸς
σκοπὸς τὴς ἀλλαγῆς. Ὁ συντονισμὸς αὐτὸς σύμφωνα μὲ τὰ

γούστα καὶ τὴς ἰδιοτροπίες τοῦ καλοκαιριοῦ, ἀσφαλὲς ἦταν
μὴ μεταβολὴ πὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἐπιχειροῦσαμε νὰ κάνου-
με. Καὶ φυσικὰ τὰ στοιχεῖα της, ἀγνωστα σὲ μὰς, ἀπαιτοῦ-
σαν μὴν ἰδιαίτερη προσοχὴ καὶ φροντίδα, τὰ θέματα ἐκτὸς
τὴς πρώτης ὑποβολῆς των στὴν κρίση ἂν εἶναι καλὰ καὶ ἐν-
διαφέροντα, ἔπρεπε νὰ ὑποστοῦν καὶ μὴν νέαν ἐξέτασι—
ἴσως λίγο ἀστεία—κατὰ πόσον ἐναρμονίζονται μὲ τὴν ζέστην
τὸν τριανταπέντε βαθμῶν ὑπὸ σκιάν καὶ τὴν πυρακτωμένην
ἀσφαλτον! Ἡ ἀντίληψις πὺ κυριαρχοῦσε ἦταν ἡ ἀκόλουθη:
νὰ δοθοῦν ὅσο τὸ δυνατό ἐλαφρότερα πράγματα, διασκεδα-
στικώτερα, εὐχαριστώτερα, πὺ πικάντικα. Κι' ὅπως τὸ στο-
μάχι μας δὲν μπορεῖ νὰ χωνέψῃ ἕνα βαρὺ φαί τὸ καλοκαίρι
ἄλλο τόσο καὶ ἡ πνευματικὴ ἔρρη
πὺ θὰ προσφέρουμε στὸν ἐγκέφα-
λό μας, πρέπει νὰ περικλείῃ ὅλες
τὴς συστατικὲς οὐσίες ἐνὸς εὐκολο-
χώνευτου καὶ δροσιτικοῦ καρυκεύ-
ματος. Ἀλλοιῶτα, καὶ πολὺ δι-
καια ἄλλωστε, ἡ τροφὴ αὐτὴ ἀντὶ
νάρθη νὰ μὰς δυναμώσῃ, θὰ μὰς
βάραινε τὸ στομάχι...

Καὶ μὴ πὺ τὸ σύνθημα δόθηκε
καὶ πάρθηκε ἡ ἀπόφασις ν' ἀφίσου-
με τὸ ἥρεμο ἀπάνεμο λιμανάκι καὶ
νὰ τραβήξουμε στ' ἀνοικτὰ κυνη-
γώντας μὴ δροσερότερη ἀκρογια-
λιά, ἡ προετοιμασίαις τοῦ ἀπόπλου ἔπρεπε νὰ φροντισθοῦν ὅ-
λες προσεκτικὰ καὶ ἐπιμελημένα.

Ἀμ' ἔπος ἂμ' ἔργον! Τὸ φύλλο τὴς «Ἐβδομάδος» ἀπλώ-
θηκε πάνω στὸ γραφεῖο μας κι' ἄρχισε μὴ ἐπισταμένη ἐρευν-
να μὴς-μὴς σελίδος. Αὐτὴ ἐδῶ θάπρεπε νὰ ἀλλάξῃ ὀλότε-
λα, ἡ ἄλλη νὰ ἀντικατασταθῇ, μὴ ἄλλη νὰ συντονισθῇ μὲ
τὴν καλοκαιριάτικη ἀτμόσφαιρα, ἄλλη νὰ ἐξαφρωθῇ ἀπ'
τὴν σοβαρότητά της καὶ νὰ πάρῃ μὴν εὐθυμώτερη καὶ δια-
σκεδαστικώτερη ὄψη. Τέλος ὅλες μὰς ἡ σελίδες καὶ μὴ-
μὴ χωριστὰ πέρασαν ἀπὸ ἕνα κόσκινο πὺ μὰς δώρισε ὃ
ἀττικὸς ἥλιος.

Κι' ὅταν κι' αὐτὸ τέλειωσε μερικὰ φιλικὰ γραμματάκια
καὶ τηλεφωνήματα ἀνέλαβαν νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς ἀγαπη-
τοὺς συνεργάτας μας γιὰ τὴς ἀλλαγῆς πὺ ὑπέστησαν ἡ σε-
λίδες των. Μερικοὶ γρίνιασαν στὴν ἀρχὴ—πολὺ φυσικὰ ἄλ-
λωστε, πάντα τὸ νὰ ἀλλάξῃ κανεὶς συνήθειες εἶναι κάτι ὀ-
χληρὸ καὶ δυσάρεστο ἴσως—μὰ στὸ τέλος δέχτηκαν. Ἡ ἀπο-
δοχὴ τους ὅμως αὐτὴ δὲν ἦταν ἱκανή γιὰ νὰ μὰς καθου-
χάσῃ τελείως.

Ἡ πείρα μὰς ἔχει διδάξῃ πὺς δὲν ἀρκεῖ νὰ δῶν κανεὶς
διατάγας καὶ νὰ ἐμπιστευτῇ τὴν ἐκτέλεσίν τους. Κινδυνεύει
τὴν τελευταία στιγμή νὰ ὑποστῇ μὴν ἀποτυχίαν γιὰ μερικὰς
ἀσήμαντες καὶ ἀστεῖες στὴν οὐσίαν λεπτομέρειες, μὰ πὺ
μὴν ὀρισμένη ὥρα ἀπὸ τὴς μικρολεπτομέρειες αὐτῆς καὶ
τὴν καλὴ ἐκτέλεσίν τους ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιτυχία τοῦ συνόλου.
Γι' αὐτὸ καὶ ἡ καλοκαιριάτικη
ἀλλαγὴ τὴς «Ἐβδομάδος» δὲν ἦ-
ταν βολετὸ νὰ γίνῃ μόνον μὲ πα-
ραγγέλεις καὶ λόγια. Ἡ ζωὴ
κίνησις πὺ μοῦδωσε τὴν ἐντύπω-
σι προετοιμασίας γιὰ ἕνα μακρυ-
νὸ ταξιδί, ἔπρεπε νὰ προηγηθῇ,
νὰ γίνῃ. Ἀλλοιῶτα κινδυνεύα-
με ἀντὶ νὰ τὴν παρουσιάσωμε μὲ
τὸ φρεσκοσιδερωμένο ἄσπρο
κοστούμι καὶ τὸ ψαδάκι νὰ τὴν
ἐμφανίσουμε μ' ἕνα τῶτινο φορε-
ματάκι ἡ κι' ὀλόγυμνη!

Ὁ Θεὸς φυλάξῃ!
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

Α. Ο. Δ. Ο.

Ένοχλητικές συναντήσεις

Όλη η Κωνσταντινούπολη μιλάει για ένα εφύπνισμα που συνέβη εκεί πριν λίγο καιρό. Ένα πρωί ο διάσημος σκηνοθέτης Ζακ ντε Μπαροντσέλλι έτοιμαζόταν να γυρίσει μια εξωτερική σκηνή στα περίχωρα της Νίκαιας για μια νέα ταινία του. Είχαν ήδη υποδείξει στους ηθοποιούς τι έπρεπε να κάνουν, όταν ένας θυμολος φάνηκε στον δρόμο. Ο Μπαροντσέλλι διέταξε τότε:

— Άς περιμένουμε να φύγουν αυτοί οι «ένοχλητικοί».

Η άναμνη κρίθηκε είκοσι λεπτά. Οι «ένοχλητικοί» όμως δεν έφευγαν.

Μη υπομένοντας να περιμένει περισσότερο ο Γάλλος σκηνοθέτης έστειλε τότε έναν από τους βοηθούς του να ιδεί ποια ήταν αυτά τα άτομα που περίμεναν εκεί με τόση επιμονή. Και πληροφορήθηκε σε λίγο ότι κι εκείνοι ήταν ηθοποιοί οι οποίοι έπρόκειτο να γυρίσουν μια σκηνή για μια ταινία του Ιταλού σκηνοθέτου Κάρολου Γκαλλόνε. Τό άσπαστο είναι ότι περίμεναν κι εκείνοι να απομακρυνθεί η «ένοχλητική» ομάδα του Μπαροντσέλλι, για να αρχίσουν το γύρισμα.

Και το συμπέρασμα ήταν να μη φύγει κανείς θυμολος, αλλά να γυρίσουν και οι δύο της σκηνές των.

Τά δυοάρεστα του ηλεκτρισμού

Ένα περίεργο φαινόμενο ηλεκτροπληξίας φεβρουάριος στον ηλεκτρισμό του εδάφους παρατηρήθηκε στο Μπαρτζαμά της Ιταλίας προ μηνών, στοιχισαν και την ζωή των ανθρώπων. Ένας εργάτης ονόματι Πολέτι την ώρα που επιχειρούσε να περάσει μια διώρυγα πνιγθήκε ξαφνικά μέσα στο νερό μόλις πάτησε επάνω σε μια λωρίδα ύφους γης. Ο Πολέτι κατόρθωσε να σωθεί. Αλλά το μικρό παιδί του που τον είδε να παραπαίει πάτησε της φωνές. Τρεις εργάτες που έτρεξαν να δουν τι συνέβαινε μόλις πάτησαν το πόδι τους κι αυτοί στην υγρά λωρίδα της γης, πνιγθήκανε. Η νεκροψία απέδειξε ότι και οι τρεις φονεύθηκαν από ισχυρότατο ηλεκτρικό ρεύμα.

Το ηλεκτρικό αυτό ρεύμα είχε διοχετευθεί από ένα σύμα τριφασικού που είχε χάσει το περίβλημά του σε κάποιο σημείο. Το έδαφος είχε υγρανθεί απ' τη βροχή που είχε πέσει και είχε γίνει ηλεκτραγωγόν, όσοι δέ έβάζαν το πόδι τους επάνω του ανετινάχονταν μέσα στην διώρυγα.

Άλβανικές παροιμίες

«Καλλίτερα η ολόγος μέσα στο σπίτι μας, παρά ο καπνός τους επάνω από την στέγη μας».

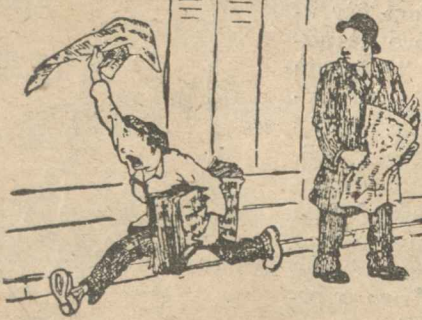
«Γέριος σκύλλος δεν γίνεται ποτέ καλός κυνηγός».

«Τα λόγια είναι για της γυναίκες» τα έργα είναι για τους άνδρες».

«Τα λάθη του κεφαλιού, πληρώνονται με το κεφάλι».

«Μή δίνοντας φαί στης γάτες, τρέφουμε τους ποντικούς».

ΤΟ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ ΘΥΜΑ ΤΟΥ

—Βοέ μικρό! Τι ψευτιάς είναι αυτές που φωνάζεις; «Σταράντα θύματα, κ.τ.λ. Δεν βλέπω τίποτε στην εφημερίδα».

—Τρομερόν σιδηροδρομικόν δυστύχημα κύριοι! Σταράντα και ένα θύματα...

ΤΟ ΦΙΛΙ

Η γλυκειά κοπέλλα, πύγες το φτωχό το νιό με τα πλούσια κάλλη, ενός ευπορού της στράτας, με το πλούσιο βίο, έστερεζε την άρχλην αγάλην.

Πήρε κείνος τα φίλιά της κι' έδωσε φιλή, μα φίλι θανάτου... Τό χρυσάφι, που της δίνει, θάραινε πολύ, μα μετράει ο χάρος από κάτω!

Ευύντησεν η νιά και νοιώθει στ' άσπρα γιασεμιά της άρρώστιας τα φαρμάκια... Τό χρυσάφι λαυπαδώνει υποδός στην Παναγιά και κλαμένη πέφτει τα σοκάκια:

—Ποιός μπορεί να την φιλήσει; Στη γλυκειά μηλιά σαλαβοδρόμα τα μήλα! Κι' απομένουνε τα χείλια δίχως πιά φίλιά, και τα ούδα—σκόπινα φύλλα!

Εάφνου, νά! περνάει υποστά της ο φτωχός ο νιός με χλωμά τα κάλλη. Τόν έμάρανεν η ζήλεια; μα η αγάπη βιός κι' η καρδιά του πιο μεγάλη:

—Είμ' εγώ που δεν φοβόμαι! Ο καταλυτής του καημού, Καμιά! Κι' αν κανείς να σε φιλήσει δεν βοσθή, κανείς, πιο καλά για μέν!

Και τα χείλια του τα σμίγει και ρουφά μαζί την άρρώστιας την κομμένη... Πήρε κείνη τη χαρά του κι' έτσι ξαναζή, πήρε κείνος τον καημό της και γλυκοπεθαίνει!

ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Περασμένα και τωρινά)

Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΕΧΝΑΣ ΚΑΤΕΡΓΑΖΕΤΑΙ...

—Δεν πάμε διόλου καλά κ. προϊστάμενε στο τμήμα των μαθητών. Δεν πατά κανείς ν' αγοράσει...

—Μά τότε θάραι να λανθάνουμε κάτι καινούργιο. Τίποτα στρογγυλά μαρτηλικά, π. χ., με μια τρύπα στη μέση...

Α. Ο. Δ. Ο.

Η «δόξος των λεπρών»

Η λέπρα, μια από της φοβερότερης και πιο παλιές αρρώστειες που μαρτυρούν την ανθρωπότητα και που επέφερε τόσες και τόσες μεγάλες καταστροφές στους Έλληνες και κατόπιν στην Ευρώπη κατά την ιστορία να, υφίσταται ακόμη και σήμερα υπό μορφήν σε άκοιτες χώρες.

Είναι σ' όλους γνωστή η φοβική του Αιγαίου, το μικρό νησί της Σαπής, όπου διάγουν μια δραματική ζωή κάδες υπάρχεις παρμένες μέσα από την καλιά της ελληνικής οικογένειας και δικασμένες να πεθάνουν εκεί λιημονικές και περιφρονημένες.

Αλλά δεν είναι μόνο στην Ελλάδα που υφίσταται ένας συνειστικός απαγορευτικός αποκλεισμός από λεπρώς.

Στο Χαρράρ της Αδυσσηνίας, η «δόξος των λεπρών» αποτελεί ένα από τα αξιοσημείωτα έργα της πόλεως Νεγκής και οι παρμένοι που έχουν κατά καιρούς την ευκαιρία περάσουν από τον καταραμένο και ελάνην τον αυτόν δρόμο, δοκιμάζουν μια ελάνην εντύπωση αντικρίζοντας το ποταμό θάνατος των πλέον δυστυχισμένων πλασμάτων που υπάρχουν στον κόσμο.

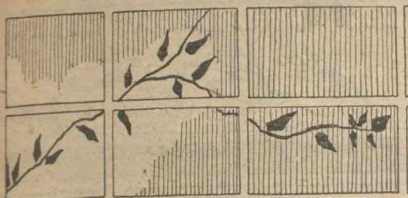
Την νύχτα, προπάντων, όταν το φως φωτίζει με της αμυδρές ακτίνες του το κάδοιο πλήθος των αρρώστων συναντώνται υποστά της άθλιες τρώγλες, το θέαμα να σπαρακτικό.

Ξαπλωμένοι κατάματα και σπασμένοι ένα στρώμα από ζωντανές άλκες, από μια και την άλλη πλευρά του δρόμου, οι παρμένοι κοιμούνται κατά μήκος των ελάνων τοίχων και οι περισσότεροι είναι πεσμένοι για να προφυλάσσονται από το μένος των κατακουρελιασμένων κουδούνες που βροντούν εδώ κι' εκεί να φαίνονται τα αλγύματα τους μέλη. Έγκαταλειμμένοι άδελφοί μένουν εκεί σαν ναρκωμένοι, και ελάνη για την κίνηση του εξωτερικού κόσμου.

Η βαινας, που κατά το παράδειγμα των δονέων έχουν το μονοπώλιο της άρρώστιας των πτωχών στην Αδυσσηνία, έτοιμοι και τοιγορίζουν άναμνη στους κοιμώμενους και συχνά, με μια διακοματιά άπασσας νένα κειμάτι κρέας, που το γρηγοράζουν για συμπλήρωμα της άναμνης νύχτας συγκομιδής τους.

Σε ηλικία 108 ετών κηδεύει την κόρη του

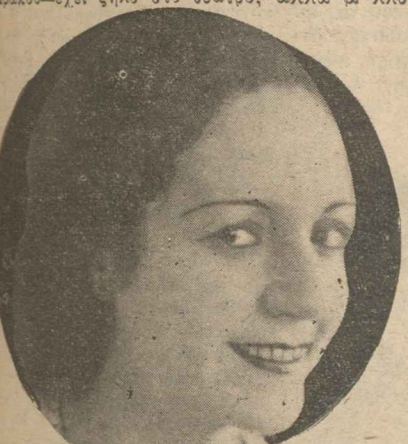
Στο χωριό Φλατό, κοντά στο Ναντί της Γαλλίας ζή μια γριά ηλικίας 108 ετών, η οποία είναι υγιεινότερη τόσο σωματικά όσο και διανοητικά. Πριν λίγες μέρες η γριά αυτή, ονόματι Λαβιέ, ακολουθώντας την κηδεύει της κόρης της, η γριά Παβόν, πέθανε σε ηλικία 84 ετών. Η άπαρση στην εκκλησία ως το μοναστήρι ήταν σχεδόν χιλιόμετρο, το οποίο η γριά άπαρσε περπατώντας άγαν, αλλά σταθερά, με μένη στο μπράτσο του έγγονου της, άπιστου του έπικου. Η γριά γάτα της της πάλι πεζή.

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ «ΑΘΗΝΑΙΟΥ»

Ανάμνηστος «Θεατρίνης» του Πρινέας και της ελοζώντανες θεατρίνης του διάσου.— Μερικά μυετικά πεύ λέγονται για να μεταδοθούν υπό... έχεμύθειαν. — Τί λέγεται και τί δεν λέγεται για τον καθένα τους.

Όπως κάθε φορά, και τώρα ο μπαίντεκερ άπαρμένος, Τόν άνακλήπτει εν τμή προ-σώπων ενός άρρενος μέλους του συγκροτήματος, έφημος κατάλογο των προσώπων και προκαταρκτικές συστάσεις και πληροφορίες, της όποιες παίνομε με το πρώτο. Νάτες με πιντε λόγια: «Ηρώ Χαντά» της άρέσει ιδιαιτέρως η ανατολή του ήλιου στο Σούνιο. Κοίλα Γκιουζέππε—άδυναμία της τα μελωδικά άκουμα των άηδων ω ν... Τούλα άρακο—έχει ζήλο στο θέατρο, αλλά μ'άλλον

Κοίλα Γκιουζέππε.

εμπειρίας προς το φούτ-μπαλ. Για το θέατρο πρελαίνεται, ενώ για το φούτ-μπαλ πειναι... Άννα Ρούσσου—της άρέσουν οι παπάδες και ιδιαιτέρως τα παπαδάκια... Καίτη Άραβή—τελευταία μακρότα της το εν τούτοι νίκω, παρ' όλον ότι κάποτε την επανώριζεν ένας συγκατοικός της... Λουίζα-Μαρία-Τζένη, τρεις γυναίκες από το καλλίτο—πρελαίνονται για η λισοθεραπεία... Και τώρα η σειρά των άνηδων: Τούλα—Ποιός—δεν τρώει άλλο από κοκορέτσα... Χατζήχρηστος—διακοώς τρώγεται με τον άισσο, με την διαφορά πως δεν γυμνάζεται από κανένα... Καντιώτης—πρώτα διακοώς από τα μάτια των θαυμα-

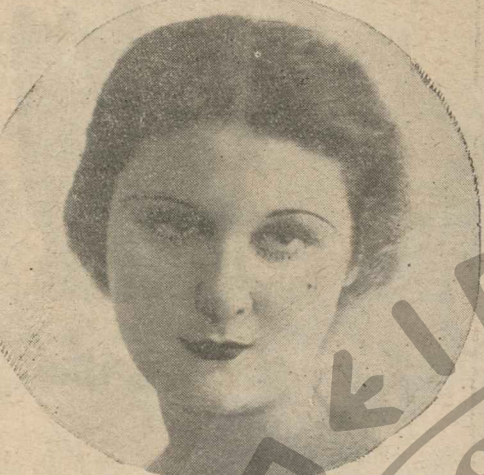
Καίτη Άραβή.

στών του... Παντόπουλος—κάθε βράδυ τρώει τα μυστικά του για ν... Πέννας—τα τρώει όλα άκού και άρα φρέσκο, φτάνει να υπογράψει λ. λ. λ... Για να μην έχωμε καμιάν ελάνη των άνηδων άναμνη παρμένο, δηλώνουμε κατη-γορητικά πως δεν είναι γνώμες δικές μας, αλλά όποιες είπαμε άκούομεν από τους ίδιους άνηδους άναμνη που είχε την καλω-σύνη να μας της μεταδώσει προς... μετάδοσιν.

Έτσι να είναι συκοφαντίες και γι' αυτό δεν έπιμένουμε να της πιστέψετε... άδες, παρ' όσον όσες είναι γραμμένες με λέξεις άραιω-μένες...

Ένας γύρος στα χαμαρίνια των ήθοποιών θα μας άπεκάλυπτε αυτά που θα μπορούσαμε να υπογράψουμε άπευθύνως. Τόν επιχειρού-με. Η καλλιτεχνική λύσις θα ήταν μία: να παίνομε σύντομες συνεντεύξεις από τον καθένα χωριστά και να ρωτάγουμε τον ίδιο τί προτιμά να του γράψουμε. Λοιπόν άμ' έπος, άμ' έργον.

Πρώτη-πρώτη συνομιλία μας με την δε-σποινίδα Χαντά. Η χαριτωμένη πρωταγω-νίστρια του «Αθηναίου» με το άθωο και κου-κλίστικο προσωπάκι, μάς υποδέχεται με ευ-γένεια και... μοιρολατρική άνοχη. Με κά-ποιες διακριτικές ερωτήσεις μας, μαθαίνουμε τα νεώτερα... νέα της Ηρώς. Εκείνο που την άπασχολεί τον τελευταίο αυτόν καιρό είναι τό... σκυλλοτροφεύει της και η οικονο-μιακή της ζωή. Γιατί η δ-νις Χαντά κοντά της άλλες της άσχολίες του θεάτρου και του νοικοκυριού έχει και την φροντίδα να περιποιηθεί δώδεκα... μόλις σκυλλάκια που διατρέχει στο σπίτι της. Είναι ο κύκλος που της άρέσει να συναστροφεται, μένοντας πάντα μακριά από τους κύκλους των συνα-δέλφων της και τούτο όχι γιατί δεν άγαπά

Ηρώ Χαντά.

τους τελευταίους αυτούς, αλλά γιατί γέριος είναι ο χαρακτήρας της. Της μέρες αυτές είναι ένδοξιασμένη με την σκέψη πως θα ξαναρχίσει τα θαλάσσια μπάνια της και την κρυφή χαρά πως έφασε θα επιβίωση να γίνη σωστό... σκολατάκι από τον ήλιο.

Της διακριτικές ερωτήσεις μας, συμπλη-ρώνομε με μιαν άδίστακτη και φυσικά τελευ-ταία:

—Και η σχέση σας με τον έρωτα; —Με τον έρωτα! Τόν έβω μόνο από τα μυητορτήματα... Θα ήθελα πολύ να άγαπού-σα και θα ήμουν εύτυχης αν το κατάρθωνα... Άλλά έλα που δεν μπορώ...

—Νά το πιστέψουμε;

Στο διπλανό χαμαρίνι βρίσκουμε θεατότα-την υποδοχή από μιαν έπίσης παλιά μας γνώριμη, την Κοίλα Γκιουζέππε. Η έλε-κτική χορεύτρια, με το πλαστικώτατο σωμα-τάκι και την άπαρτα χροιά καμιά δεν βρίσκει λόγια να μάς ευχαριστήσει για την τυπικότητα με την όποιαν άποδώσαμε τα λό-για που μάς είπε όταν πρό μηνός της πήραμε την γνωστή ιδιαιτέρα συνέντευξη. Τα τε-λευταία νέα της είναι ότι έκοψε το τσιγάρο και πως είναι πεσιμένη αυτές της μέρες με τα μούτρα στην μελέτη των καινούργιων μαπλάτων που δέ βάλει. Μάς μιλά με έν-θουσιασμό για το σουζέ που έχει κάθε βράδυ

στο ταγκό «Γιατί-Γιατί» που έκτελει με τόν... γόντα Χατζήχρηστο και μάς πληρο-φορεί πως έντός όλίγου θ' άρχισή φωνητική μουσική για να ξανασιάζει την φωνή της που χάλασε με το τσιγάρο και την επιθεώ-ρηση.

Στο ίδιο χαμαρίνι της χορεύτριας, γνωρί-ζομε και το σόι της, δύο υπειπεκούλες που ανέθηκαν μόλις από μηνών στην σκηνή και βρίσκονται υπό την άμσον επίβλεψη και προστασία της Κούλας: την άδελφούλα της

Τούλα Άραβου.

Ζαφειρίνη Γκιουζέππε και την έαδελφούλα της Ίωάννα Σιδεση. Τα δυο αυτά έσπετα-ροδία φαίνονται τόσο καλά υπααμένα στο νόημα της τέχνης που άρχισαν να ύπνε-ρουν, ώστε να μην τους λείπει κι' αυτό το βασικό ποσόν που χαρακτηρίζει το έπαγγελ-μα: Ζηλεύονται μεταξύ τους...

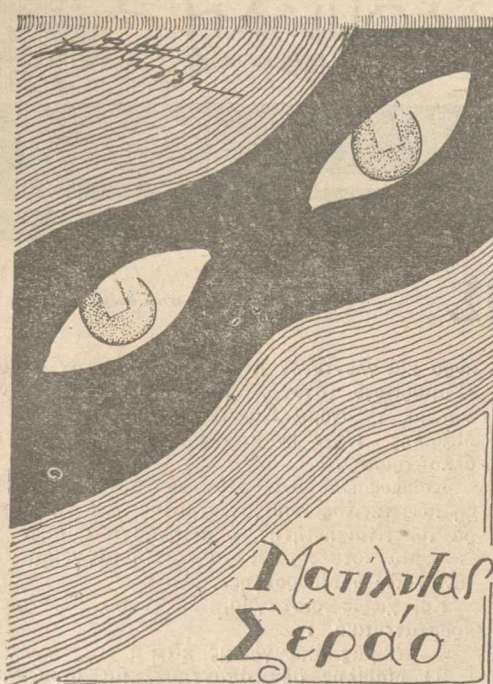
Η Τούλα Άραβου, η μάθη γόνισσα του «Αθηναίου», μάς προκαταλαμβάνει και σπεύ-δει προθυμότητα να μάς πη τα δικά της, χωρίς λοδορομήματα και άπεκφυγές: Η ά-σχολιάς της—πιάνο, φωνητική και ιταλικά.

Άννα Ρούσσου.

Πρόγραμμα—να γίνη... ποιμαντόνα. Αίσθη-μα—πολλά αισθήματα. Με άνη την διαφο-ρά πως κάθε τελευταία της αίσθημα παίνοει γι' αυτήν την σημασία και την άξία του... πρώτου! Άγ ως του χρόνου (μάς πληροφο-ρεί) δεν χάνη αυτό που θέλει, θ' άφιση το θέατρο και θα φύγη για έξω. Όχι, έχει κά-ναι έως σήμερα (για το θέατρο, ένονείται)

(Η συνέχεια στην σελίδα 1522)

Ματινίλας
Σεράο

ΚΟΥΚΟΥΔΩΜΕΝΟΣ με το βαρύ γυναικίο πανωφόρι του, ο Ρομπέρτο 'Αλμμένα, κάπνιζε ένα μυρωδάτο ρουσικό τσιγάρο και παρακολούθουσε μ' αδιάφορο βλέμμα τον βαστάζο που τοποθετούσε στο διαμέριμά της πρώτης θέσεως της κομψής αποσκευές του : ένα σωρό βαλίτσες, «σαμνέ δουναγιάς», κασσετίνες, δερμάτινους χωροφύλακες. Πάνω σ' όλα αυτά ξεχώριζε ένα ασυνήθιστο μονόγραμμα Ρ. Α.

Ο Ρομπέρτο 'Αλμμένα στεκότανε μόνος στην πλατφόρμα του σταθμού. Κανείς δεν τον είχε συνοδεύσει : κι αυτός ο δόγγος του λεωφορείου του «Κράντ 'Οτέλ» τον είχε αφήσει μέσα στην μεγάλη σάλα που βγάζουν τα εισιτήρια, αφού παρέδωσε της αποσκευές στον δαστάζο. Ούτε μια γυναίκα, ούτε ένας φίλος δεν είχε νιασθή να τον αποχαιρετήσει στον σταθμό.

Ο Ρομπέρτο 'Αλμμένα, που είχε ζητήσει εις μάτην ένα βαγκόν-λί, ένα βαγκόν-ρεστοράν, τέλος ένα διαμέριμα όπου θα μπορούσε να κινήσει λιγότερο παρά σ' ένα βαγκόν πρώτης θέσεως, ταξίδευε για την Νίκαια. Σκόπευε να μείνει μια βδομάδα στην Ρώμη για να παραστή σ' έναν χορό του «Κυριανό» και στην πρώτη δεξίωση της 'Αγγλικής Πρεσβείας, κι ύστερα να ξαναπαίρνε το τραίνο για την Γένοβα και το Βενετσίλλε.

Όσοσο το πρόγραμμα αυτό δεν είχε κατασταλάξει μέσα του, γιατί ποτέ τίποτα δεν μπορούσε να σταθεροί μέσα στο μυαλό και στα γούστα του Ρομπέρτο 'Αλμμένα. Ο ώριμος αυτός νέος με το μελαγχρόνιο πρόσωπο και το στενό μαύρο μουστακί που πλασίσιανε ένα αριστοκρατικό και σαρκαστικό στόμα, ήταν ένας ευνουχισμένος της τύχης : πλούσιος, πολύ πλούσιος, πάρα πολύ πλούσιος, και συγχρόνως αριστοκράτης : είχε χάσει από μικρός την μητέρα του και τον πατέρα του και τώρα, στα τριάντα του μόλις χρόνια, διηθύνει μια τεράστια περιουσία κι έφερε ένα από τα λαμπρότερα δνόματα της Ιταλικής αριστοκρατίας : ήταν συνηθισμένος να νικά το πνέ μέσα στην ζωή με τα άκαταμάχητα αυτά προσόντα που τα συνεπλήρωνε μια απαράμιλλη φυσική χάρις.

Δεν έμεναν πια παρά πολύ λίγα λεπτά για την αναχώρηση. Ο Ρομπέρτο 'Αλμμένα αγόρασε μερικά γαλλικά κι' αγγλικά εφημερίδες κι' ανέβηκε στο βαγόνι του. Ήταν μόνος ! Είχε δώσει στον υπάλληλο είκοσι φράγκα για να μην επιτρέψει σ' άλλον ταξιδιώτη να μπει σ' εκείνο το διαμέριμα. Έντελως ήσυχος, και πνιγμένος από το τριάνο ξανθήση, παρακολούθουσε στην θέση του κι' άπλωσε νοηλώς τα πόδια του κάτω απ' το αντικρινό τον καναπέδον. Ύστερα έβγαλε το καπέλλο του και φρόρεσε ένα κασκέτο από εγγλέζικο α-διόφορο, σκέπασε τα γόνατα και τα πόδια του με μια γούνια και άνοιξε αναστασιακά το κεφάλι του πάνω σ' ένα πέτινο μαξιλαράκι γεμισμένο με ποτίουλα, που συνήθιζε να το παίρνει πάντα μαζί του στα ταξίδια. Σκόπευε να κοιμηθεί, αν μπορούσε, ως την Ρώμη. Χοντρά γάντια, φοροαποσώμα με γόνατα, του

Ο ΑΓΝΟΣΤΟΣ ΜΕ ΤΑ

προφύλασαν τα χέρια. Παρ' όλ' αυτά αισθανόταν ακόμα το κρύο να τον τρυπά σ' όλο του το κορμί.

Σε λίγα λεπτά το τραίνο έφυγε κι' ο 'Αλμμένα, καθώς είπαμε, έμεινε μόνος και ατερίσματος μέσα στο διαμέριμά του. Σε μικρή απόσταση από το Καζέρο, ο Ρομπέρτο άρχισε να νυστάζει. Στο Σαραντίζε, είχε αποκοιμηθεί πιά.

Όσο εκείνη τη στιγμή δεν τον είχε ανησυχίσει κανείς : δυο-τρεις φρόρες είχε δει, σαν σε όνειρο, κάποιο πρόσωπο να παρουσιάζεται και να εξαφανίζεται άμείως πίσω από το τζάμι της πόρτας. Ήταν ξαπλωμένος τώρα όλο-κλήρος πάνω στον καναπέ και κοιμόταν βαθιά. Όταν έφθασε το τραίνο στο Τσεπράνο, είχε πιά νυστάσει. Στο διάστημα της πεντάλεπτης στάσεως, ο Ρομπέρτο 'Αλμμένα μεταγύρισε μονάχα από το άλλο πλευρό αλλά δεν ξύπνησε. Ο θόρυβος που έκαναν οι υπάλληλοι καθώς ανοιγόλειναν της πόρτες των βαγονιών, δεν του έτάραξε τ' όνειρό του, γιατί ο 'Αλμμένα κοιμόταν τώρα και όνειρενόταν...

Σε λίγο του φάνηκε σαν να μην ήταν πια μόνος στο διαμέριμά του : Φαντάστηκε μέσα σ' όνειρό του πως ένα πρόσωπο σαν φάντασμα, σαν μια σιά άβυσσ, σαν εκάποιος να είχε μπει στο βαγόνι του και να κάθισε εκεί, απέναντί του στον καναπέ. Μόλις μπορούσε να διακρίνει αυτόν τον «κάποιον», γιατί τ' όνειρό του δεν ήταν ζωηρό... Δυο-τρεις φρόρες ανήλθε κάτω από την γούνια του, σαν νύχτελε ν' αλλαγή από έναν εφιάλτη, μα δεν τον κατώρθωνε. Λίγο-λίγο τ' όνειρό του γινόταν πνέ έντονο, του έφερνε ένα είδος ψευδαισθήσεως...

Τώρα του φαινόταν σαν να βλέπε δυο μάτια καρφωμένα επάνω του, δυο μάτια άκνητα, σαν της κουκουβάγιας. Διέκρινε μέσα σ' όνειρό του αυτό το όπνο, αλλά στυλιωμένο και ανατριχιαστικό βλέμμα και το μόνο που δεν καταλάβαινε ήταν σε ποιόν ανήκε αυτό το βλέμμα. Νάταν άραγε κανενός προσώπου ζωντανού ή ενός φαντάσματος ! Τί νος να ήταν λοιπόν αυτό το μάτι που έβλεπε τόσο καλά : πράσινα, ψηλά, άκνητα, καρφωμένα επάνω στο κορμί του, να τον κοιτάζουν κι' ένα τρόπο παράξενο μέσα στο βαθύ σκοτάδι, που δεν μπορούσε να ξεγήνη αν ήταν θάνατο, της πραγματικότητας ή ψευδαισθήσεως ό-νειρου !

Κι' ο Ρομπέρτο 'Αλμμένα αγνόνιωσε κάτω απ' την πίεση του βασανιστικού εφιάλτη του. Ξαφνικά ένα άπτομο σπινιάτριο του τράνταξε τόν μουσικομημένο νέο. Άνοιξε φοβισμένος τα μάτια του και κίτταξε γύρω του. Οι σιδηροδρομικοί υπάλληλοι ξεφρόνιζαν το όπνο ενός σταθμού. Ο 'Αλμμένα προσπαθούσε να θυμηθεί τ' όνειρό του. Απ' το μυαλό του πέρασαν συγκεχυμένες παραστάσεις. Θυμήθηκε τα παράξενα μάτια που τον κοιτούσαν επίμονα. Τα παράξενα πράσινα, ψηλά—σαν γυνώλεα—μάτια ! Έστρεψε μηχανικά γύρω του. Άντικρυ απ' την θέση του καθότανε εκάποιος !

Ο Ρομπέρτο 'Αλμμένα μουσικομημένος ά-κοιμη, έκαμε έναν μορφασμό άγανακτήσεως έναντιόν του υπάλληλου. Όσοιτε που άρισε κι' άλλον ν' ανέβη στο βαγόνι του, παρ' όλο που τούδωσαν είκοσι φράγκα ! Εόθυγας που ήταν ένας, και μάλιστα άνδρας : Έτσι ο Ρομπέρτο θα μπορούσε να ξαναπέσει στον ύ-πνο του.

Δεν αισθάνθηκε καμιά περιέργεια για τον συνταξιδιώτη του. Τι τον ενδιέφερε άλλωστε; Τον κίτταξε μόνο μια στιγμή αδιάφορα, κι' ύστερα έστρεψε το βλέμμα του άλλου και ξαναξαπλώθηκε για να κοιμηθεί. Μ' όλο αυτό όμως τα μάτια του έμεναν ανοιχτά. Άναψε ένα σιγαρέτο με την ελπίδα να ξανάρθω τον ύπνο του. Τίποτε ! Σκοπιονετικά, κνόνοντας πως θα είχε κοιμηθεί άρκετά, ξανασηκώθηκε και κάθισε πάλι στην θέση του, χωρίς να ενδιαφερόθη καθόλου για τον κύριο που καθόταν απέναντί του. Μα καθώς έκανε να τακτοποιήσει την γούνια του πάνω στα γόνατά του, χτύπησε με το χέρι το άπλωμένο πόδι του συνταξιδιώτη του.

—Παρντόν, μουσημόοις. Ο άλλος δεν άπνητρε σ' ούτε καν άπ-σε το κεφάλι.

—Τι κακοαναθεμενός ! σκέφθηκε ο Ρομπέρτο, μα σε λίγο έκανε την σκέψη πως σως ο συνταξιδιώτης του να μην ήθελε να λικά και να μην κατάλαβε... Έτσι νύχτε νένας Γερμανός ή 'Αγγλος...

Και τότε μόλις, για πρώτη φορά, τον συνταξιδιώτη του. Το άπνετο που ή-θαυονιού και το μουσικό που ή-θαυονιού δεν επέτρεψαν σ' όν 'Αλμμένα να ή-ποτε άλλο παρ' έναν άνδρα τυλιγμένο σ' ένα μακρόν σκοφό παλτό με τα πέα σπινιάτριο κοιμητομένα άκνητας κάτω απ' το σπινιάτριο. Ολόκληρο το σώμα του χανόταν μέσα σ' ένα παλτό.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΝ ΤΟ ΝΕΟ ΑΥΤΟ ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ

φαρδύ παλτό και στα χέρια του φορούσε πνέ γάντια. Ένα κασκέτο χοντρό απ' τα μάτια και με κατεβαμένα τ' αυτιά, σε πνέ που απ' όλο το πρόσωπο δεν έμεινε τί-ποτα παρά τ' αυτιά, τα μάτια μάγκια, το σπινιάτριο, το στόμα και η άκρη μιας ξανθής νειάδας. Όσοσο, παρ' όλο το μουσικό, ο Ρομπέρτο 'Αλμμένα ελδε πως τα μάτια απ' όν ήταν πνέ σ' ένα και ψηλά, σαν έμεινε σ' ένα ελδε δν σ' όν έπνο. Μάτια χωρίς έμει-ση, χωρίς θέμει, χωρίς ζωή : μάτια με θοέρτες πνέσιν που δεν τους έμεινε τί-ποτα παρά τ' αυτιά, τα μάτια μάγκια, το σπινιάτριο, το στόμα και η άκρη μιας ξανθής νειάδας. Όσοσο, παρ' όλο το μουσικό, ο Ρομπέρτο 'Αλμμένα ελδε πως τα μάτια απ' όν ήταν πνέ σ' ένα και ψηλά, σαν έμεινε σ' ένα ελδε δν σ' όν έπνο. Μάτια χωρίς έμει-ση, χωρίς θέμει, χωρίς ζωή : μάτια με θοέρτες πνέσιν που δεν τους έμεινε τί-ποτα παρά τ' αυτιά, τα μάτια μάγκια, το σπινιάτριο, το στόμα και η άκρη μιας ξανθής νειάδας.

—Τι εν' αυτή; ελδε μέσα του προσπαθόν-τας να θυμηθεί. Άσφαλώς δεν ήταν δική του. Την πήρε στα χέρια και την περιεργάστηκε πολλήν ώρα με προσοχή. Ξαναγύρισε στην κρεβατοκάμα-ρα και μέτρησε τα μαγαζάκια του : δεν μπο-ρούσε, ήταν ένα παραπάνω ! Παραξενεύθηκε. Φώναζε τον μικρό γκρομύ που του έφερε της αποσκευές στο διαμέριμα. Που την ελ-χε αυτή τη βαλιτσά ; Ο μικρός γκρομύ του έξηγήσε πως την βρήκε μέσα στο λεω-φορείο μαζί με τ' άλ-λα πράγματά του. Ά-κόμη ήταν βέβαιος πως δεν ήταν άπνο και ήταν κανενός παλαιού νοι-κήρι που την είχε ξε-χάσει φευγοντας μέσα στην τουαλέττα. Το βε-βαιώσεν αυτό και ή κα-μαρία που είχε συ-γυρίσει το διαμέριμα επανειλημμένως από τότε που ξενουκάσθηκε.

Σε ποιόν ν' ανήκε λοιπόν αυτή η βαλι-τσά ; Η ώρα περ-νούσε κι' ο Ρομπέρτο 'Αλμμένα μαστιγμένος και κρατώντας στα χέ-ρια το περιεργό ερση-μα καμύγαν από την περιέργεια, αυτός που ποτέ δεν υπήρξε πε-ριεργός.

Για μια στιγμή, από το μυαλό του 'Αλμ-μένα πέρασε μια ιδέα : ή βαλιτσά να ή-αίτο ασφαλώς σ' όν ά-γνωστο συνταξιδιώτη του ! Γιατί, πνέ... που το κατάλαβε; Δεν μπο-ρούσε απ' έξω, αφού τα παρνούσα ήταν τόσο χαμηλά. Μηχανικά, πνέ τα κλειδιά, έφριζε μια ματιά έξω. Τι νάταν άραγε εκεί κάτω, κοντά στην βάση του Όδελίκου της λρετίας Μινανέλλε; Σιά; Ναι, ο καμπούρης ! Πλά-νη, πλάνη... Ήταν ένας ασυνήθιστος που

—Ενας καμπούρης, καλό σημάδι ! ελδε ο 'Αλμμένα πνέ, σ' όν 'Ι-ταλός, ήταν προληπτι-κός άνθρωπος. Φεύγοντας, ο έ-νος δεν έχωρήθη-σε ούτε καν σπν-φριζε να δν τόν Ρομπέρτο. Μα ούτε αυτός θέλανε να δν-ση μεγαλύτερη σημασία σ' όν άγνωστο έξνο. Φώναζε ένα βαστάζο και του παρέδωσε τα μαγαζάκια του. Για μια

ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ

σημή σαν να ξαλάφωρε από το αίσθημα του φόβου που τον είχε κυριεύσει μέσα στο τριάνο όπνο έβλεπε άντικρυ του τον παρ-φύζον άγνωστο συνταξιδιώτη του. Κι' άνέ-θηκε στο λεωφορείο του Ξενοδοχείου της Εόφωτης μ' ένα ύψος ανθρώπου ικανοποιη-μένου που άπνεργε μιά άμφιβολή περιπέτεια.

Το μικρό διαμέριμα που έδωσαν σ' όν 'Α-λμμένα, είχε τον αριθμό 11, μα κρεβατοκά-μαρα, μα τουαλέττα κι' ένα σαλονάκι, στο ισό-γειο. Έφερε βασικά στο εστιατόριο κι' έπει-τα πέρασε στο διαμέριμά του για να αλλά-ξη κοστούμι και να πάη στην Όπερα όπου θα έμειναν σ' όν διάσημος τενόρος Γκαγιό-ρε στην 'Ερβιάττα. Φόρεσε το πανταλόνι του φράζου του, πέρασε της γόδες και τό

ΟΛΟΙ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΣΕΡΑΟ

αλινό ποικίμο και πήγε να πάρη μια γρα-βάτα από μια ξεχωριστή βαλιτσάκινα όπου της έμεινε όλες μαζί. Ζήτησε τη βαλιτσάκινα άμειως στις άλλες αποσκευές του, μα δεν τη βρήκε. Τη περιεργό; Πέρασε στο δωμάτιο της τουαλέτας. Εόθυγας ήταν εκεί. Ξαφ-νικά το βλέμμα του έπεσε πάνω σε μιά άλλη μικρή βαλιτσάκινα πουχε το ίδιο σχήμα κι' αυτήν που του έλπε.

—Λοιπόν θα τ' άνοιξης; —Δεν τολμά.

—Κι' όμως διακρίνω την περιέργεια, όλο-ζώντανε μέσα στα μάτια σου, μη θελήσης να τ' άρνηθής... Στοιχηματίζω πως ως το πρωί θα έχης άνοιξει την βαλιτσάκινα...

—Στοιχηματίζω. Άλλ' άς μη μιλούμε πνέ γι' αυτό. Θα μου έπρεψης να σε συνοδεύ-σω ως την πόρτα σου; —Είχα σ' όν, ήθελα έπίσης να σ' έβλε-πα καμιά φορά. Άδριο το πρωί, σ' όν δέκα, θα σε περιμένω στο σπίτι. Νάρθης να μου πης τί είχε η βαλιτσά...

γνωστος, που έμεινε; Μιά άλλη σκέψης άμ-εως τον καθησύχασε: Την έπομένη ήμερα το πρωί θα πήγαινε στην άστυνομια να την πα-ραδώσει.

Την περιεργάστηκε ακόμα για λίγη ώρα και, ήσυχος πιά, άποτελείσεν το ντύσιμό του. Πήγε στην Όπερα την ώρα ακριβώς που τελείωνε η προτελευταία πράξης της 'Ερα-βιάττας. Εόθυγας θα μπορούσε να άκούση τόν Γκαγιόρε στην άρα του «Σπνέρο τζεντίλ». Τί έπληθις ! Σε μια λόξα της πρώτης σειράς ελδε ξαφνικά την 'Ελιάνα Λόβ, μια ντεμί-μονταν, πολύ κομψή, με την όποιαν είχε πα-λή ά γνωριμία. Χωρίς άλλη σκέψη, τράβηξε να πάη να της πη την καλησπέρα. Η 'Ελι-άνα τον υποδέχθηκε με μεγάλον ενδιαφέρον.

Κάθισε δίπλα της και μετά λίγες τυπικές κουβέντες, ο Ρομπέρτο, ξαναπέφτοντας στην περιέργειά του, της διηγήθηκε την ανακάλυψή του. Η 'Ελιάνα του ελπε άμειως :

—Και τί έχει μέσα η βαλιτσάκινα; Τί δεν ξέρεις; Είναι κλειδωμένη ! Μα να την άνοι-ξης, άγαπητέ μου ! Είναι το πρώτο πράγμα που άκάνα αν ήμουν στην θέση σου.

—Είσαι γυναίκα. Ένας άνδρας δεν πρέ-πει να πάη περιεργός.

—Και γ' όν σου λέγω να την άνοιξης, να παραδίσης την κλειδαριά και μάλιστα μόλις πνέ στην κάμαρά σου... Τί σκέψης αυτή να το παραδίσης στην άστυνομια; Κι' αν έχη μέσα λεπτά ; Κι' αν ο ιδιοκτήτης του σου έ-λεγε πως είχε μέσα ένα εκατομμύριο, αντί χιλίων φράγκων που μπορεί νάχη μέσα μόνο; Κι' αν έχη μια δόβλα;

—Έχεις δικη, έκαμε ο Ρομπέρτο σκε-πτικός.

—Λοιπόν θα τ' άνοιξης;

—Δεν τολμά. —Κι' όμως διακρίνω την περιέργεια, όλο-ζώντανε μέσα στα μάτια σου, μη θελήσης να τ' άρνηθής... Στοιχηματίζω πως ως το πρωί θα έχης άνοιξει την βαλιτσάκινα...

—Στοιχηματίζω. Άλλ' άς μη μιλούμε πνέ γι' αυτό. Θα μου έπρεψης να σε συνοδεύ-σω ως την πόρτα σου; —Είχα σ' όν, ήθελα έπίσης να σ' έβλε-πα καμιά φορά. Άδριο το πρωί, σ' όν δέκα, θα σε περιμένω στο σπίτι. Νάρθης να μου πης τί είχε η βαλιτσά...

Ένα χέρι φορτωμένο διαμαντικά.

Ο Ρομπέρτο 'Αλμμένα μισή ώρα άργότερα έφευγε πνέξ από το Ξενοδοχείο που είχε συ-νοδεύσει την 'Ελιάνα. Αισθανόταν μια κου-ραση δικαιολογημένη και άποφάσισε να γυ-ρίσει σπίτι του.

Είχε χτυπήσει το κουδούνι του Ξενοδοχείου της Εόφωτης και ο θυρωρός στεκόταν μισο-στά στην άνοιγμένη έξοδον, όπν κάποιος που περνούσε από και τράβηξε την πόρτα του 'Αλμμένα : Ένας άνθρωπος με φαρδύ σκοφό παλτό, κοντός, ίδιος κι' απαράλλαχτος με τόν άγνωστο του τριάνου που είχε ξεχά-σει την μυστηριώδη βαλιτσάκινα.

Ο 'Αλμμένα σκέφθηκε να τρέξει έπίσης του, αλλά ο θυρωρός ήταν εκεί, άπνοστά του και δεν ήθελε να τον κάμη να περμένη πε-ρισσότερο.

Ταραγμένος μπήκε στο διαμέριμά του. Άναψε όλα τα φώτα. Μιά ιδέα του ήλπε στο μυαλό : ίσως η 'Ελιάνα να είχε δικη : ή μη-στηριώδης βαλιτσάκινα μπορούσε να περιέ-χει και χρήματα... Για να βεβαιωθεί, καμύγαν ζήτησε να την ξαναδν. Πήγε στην κρεβα-τοκάμαρά του και την βρήκε εκεί που την ελ-χε άρρισε. Ένθ την περιεργάσταν τον ήρθε ένα παράξενο αίσθημα. Του φάνηκε σαν να τον κοιτούσε κάποιος και τον πνέζε ή ά-όρατη αυτή ματιά. Στράφηκε περνούοντας π-σο. Πράγματι, τα παρνούσα ήσαν ά-κόμη άνοιχτά και πνέαν κανείς να τον κοι-τούσε απ' έξω, αφού τα παρνούσα ήσαν τόσο χαμηλά. Μηχανικά, πνέ τα κλειδιά, έφριζε μια ματιά έξω. Τι νάταν άραγε εκεί κάτω, κοντά στην βάση του Όδελίκου της λρετίας Μινανέλλε; Σιά; Ναι, ο καμπούρης ! Πλά-νη, πλάνη... Ήταν ένας ασυνήθιστος που

περιπολούσε. Ο 'Αλμμένα χαμογέλασε έλα-φρα και έλπεισε τα παρνούσα.

Ξαναπήρσασε τη βαλιτσάκινα. Την πήρε στα χέρια. Τί περιεργή κλειδαριά ! Τη άπ-πείρασε άραγε αν δοκίμασε να την άνοιξη ; Άλλα πως; Θάπρεπε να την διαρρήξει. Λο-γίς να σκεφθή περισσότερο, ύπακουοντας σ' ένα άκατανίκητο ένστικτο, ζήτησε κάτω και δεν βρήκε παρά έναν χαρτοκοπτήρα φιλτι-σενιο για να προβή στο πειράμά του. Άλλοι-μονον όμως ! Μόλις έπληθις να δυθίση την μύτη του χαρτοκοπτήρος στην κλειδαριά, το φιλνίσι έσπασε.

Η αντίστασις αυτή της κλειδαριάς τόν έ-ξενεύρισε. Ήταν τόσο πολύ συνηθισμένος να νικά πάντα στην ζωή του ! Ζήτησε άλλο έρ-γαλείο, χρησιμοποίησε ένα νυαλίκι, ένα σου-γιαδάκι, μια καρφίτσα. Όλα στάθηκαν άδύ-νατα. Του ήρθε να πετάξει τη βαλιτσάκινα χά-μα, άπογοητευμένος. Δεν το έκαμε όμως.

Πόσην ώρα κράτησε αυτό ; Πώς ξέρε; Όσοσο, σε λίγο, άφανε έναν στεναγμό άνα-κουφίσεως. Είχεν άπνύξει... Η κλειδαριά ελ-χε άνοιξει. Με χέρι που έτρεμε—χωρίς κι' α-υτός να ξέρη το γιατί—ο Ρομπέρτο σήρασε προσεκτικά το κάλυμμα της βαλιτσάκινας... Έξω από τα μάτια του στυλιώσαν απ' την φρίκη και τόν οίγος του τρομν διέσχισε όλο-κληρο το σώμα του : Μέσα στο μυστηριώδες εκείνο κουτί, επάνω σ' ένα λεπτό στρώμα από μαύρο βελούδο ήταν προσεκτικά τοποθε-τημένο ένα ανθρώπινο, ένα γυναικείο χέρι, φορτωμένο με διαμαντικά ! Κομμένο λίγο έ-πάνω από τον καρπό, φαινόταν σαν ζωντανό, ζωηρό, άνέπαρο !...

Δεν ήταν ούτε ρός, ούτε λευκό : είχε τ' ό-χρωμα της σάρκας, το φραγκό χρώμα, ένα λευκό φιλνίσι, με μια διαφάνεια του σπ-ματος κάτω από το λείο δέρμα, δίχως την παρμακή ουτίδα. Ένα χέρι που είχε την όψη ζωντανού χεριού, ένα χέρι νέας, ώρας, εύγενούς γυναίκας...

Ήταν το άριστο. Βλέποντας το κανέναν προσεκτικότερο, θα έλεγε πως δεν έχη ό-ποση καμιά τεχνική εκ των δότερων έπε-ξεργασία. Έξεταίνοντας τα δαχτυλίδια, ή-α-όλεσε πως εκτός ενός που ήταν άρχαίου ρυθ-μού, όλα τα άλλα έφεραν την σφραγίδα της νέας μόδας, σαν να είχαν βγν μόλις από ο-λίγον από την διηρώνα ενός όνομαστού κο-σμηματοπώλου.

Απολιθωμένος, ο Ρομπέρτο 'Αλμμένα στέκοταν στη θέση του και τα μάτια του δεν έσκαλούσαν από το κομμένο χέρι ! Έξω το σκοτάδι της νύχτας αΐθανε την άπνοσση-ρα που τράβιζε και του μυστηρίου που ένοιαζε να τον περιτοίγνυρη. Μόνος, καμύγανος με-σα στην κάμαρά του, συσκοπισμένος απ' τη σκοπή της νύχτας και το άγνωστο κομμένο χέρι, ο Ρομπέρτο 'Αλμμένα άγα-νίστηκε. Στο μυαλό του ή πνέ άπνθανε κι' ή πνέ έλλας σκέψης είχαν στήσει έναν δν-τέλλο χορό...

Πάνω απ' όλες ξεχώριζε μια : Σε ποιόν ανήκε το κομμένο εκείνο χέρι ; (Η συνέχεια εις το προσεχές)

ΑΠΟ ΟΛΟΝ

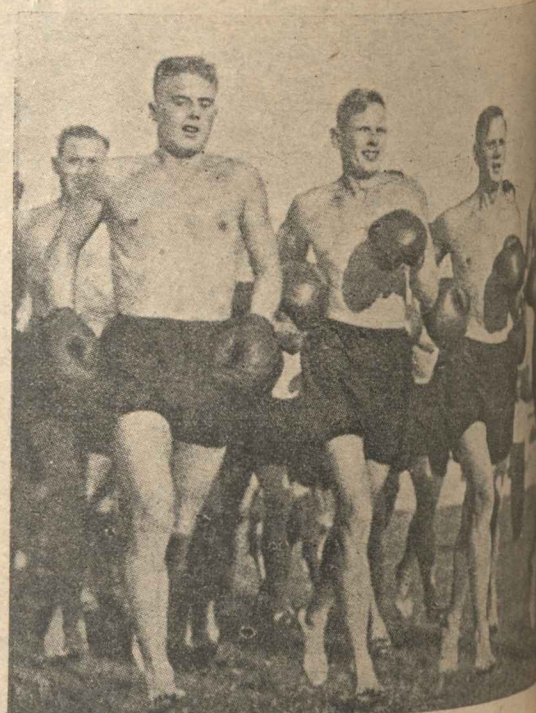
ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

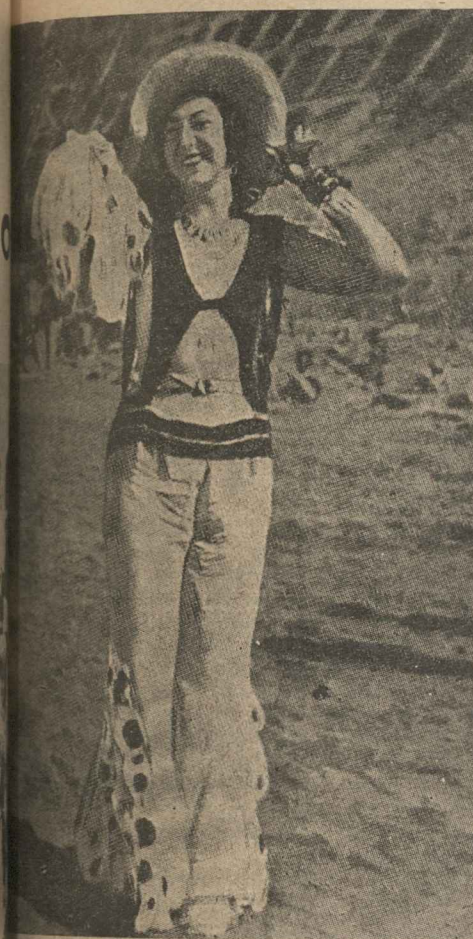
Ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ ἑλαφροῦ Ἑλληνικοῦ Θεάτρου κ. Ἡρώ Χαντά σὲ μιά χαριτωμένη ἐμφάνισή της.

Τὸ μικρὸ αὐτὸ στράτευμα ποὺ βλέπετε στὴν εἰκόνα εἶναι ἀναμφιβόλως τὸ συμπαθητικώτερο γὰρ τοῦ κόσμου: Εἶναι ἡ μικροῦλης νοσοκόμας τοῦ νοσοκομείου τοῦ Δουβλίνου ποὺ μεταφέρουν τὴν κληρονομία τοῦ κοσμοῦ φήμης Ἱρλανδικοῦ λαοῦ. Οἱ πρότεροι κερδίζουν ἑκαστος περὶ τῆς 85 χιλιάδων λίρας, ἀλλὰ ἐντέλεις ποσὸν τῶν 50 περίπου δρχαμῶν. Νὰ τύχη μιά φορὰ!

Μία πυγμαχική δμάς τῆς Γερμανικῆς πόλεως καθ' ἣν στιγμὴν παρελαίνει εἰς τὸ Στάδιον, συναντηθῆ σὲ φιλικὰ μάτς μετὰ δμάδα γειτονικῆς πόλεως.

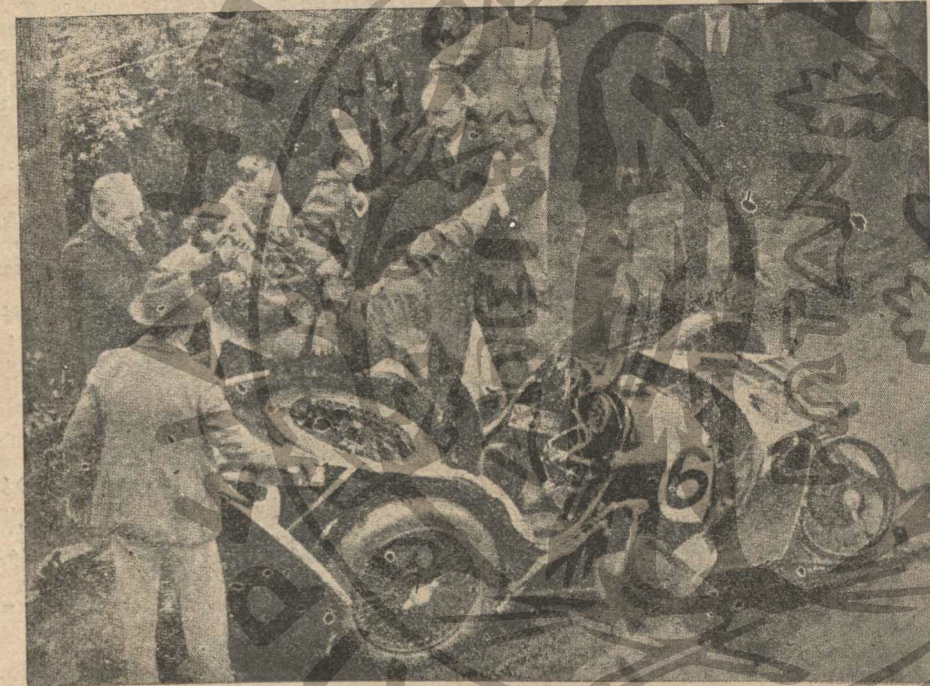
Ἡ ἀνεργητικὴ αὐτὴ πιτζάμα φορέθηκε τελευτῶντας εἰς μιά γερμανικὴ λουτρόπολιν, καὶ εἶχε ἐνδεῶς ὥστε τὴν ἀπεμιμήθησαν ὅχι ὀλίγες ἀπὸ τῆς κομψῆς λουόμενης.

Μία καλοκαιριτικὴ φωτογραφία τοῦ γόητος Νίλς Ἀστερ τῆς Μέτρο-Γκόλντουϊν.

Ἡ νέα γαλλικὴ βεντέτα Μαρὶ Βιλφράνς ἐπεβλήθη μετὰ τὴν ἐξάσφα καλλονὴ τῆς, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ὑποβλητικὴ καὶ αἰνιγματώδη ἐκφρασὴ τῆς.

Εἰς τοὺς αὐτοκίνητιστικὸς ἀγῶνας τῆς Γερμανίας τὸ αὐτοκίνητο τοῦ ἀγγλοῦ Λίζον κατεσφράφη καὶ ὁ δὲ δὴγός του ἀνεσύρθη νεκρὸς, ὅπως δείχνει ἡ φωτογραφία μας.

ΣΤΑΥΡΩΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

Figure 1 is a grid of 48 small plots arranged in 8 rows and 6 columns. The rows are labeled I through 8 on the left, representing the number of eggs per plant. The columns are labeled 1 through 6 at the top, representing different treatments. Each plot contains a series of vertical bars of varying heights, indicating the frequency or count of plants with a specific number of eggs. The patterns of egg counts vary significantly across the different treatments, with treatment 6 showing a higher frequency of plants with 8 eggs compared to other treatments.

Ὁριζοντίως :

- 1) Μεγάλη βιομηχανική πόλις τῆς Εὐρώ-
πης.
- 2) Φωνῆεν — Ἀρθρον πληθυντικοῦ—Φω-
νῆεν.
- 3) Βγάζει πουλάκια — Σύμφωνον.
- 4) Νότα δυσανταγίας μουσικῆς — Ἀλλοι-
μονον.
- 5) Βονὸν τῆς Κρήτης — Σύμφωνον.
- 6) Ἀγτωνύμια — Φωνῆεν — Σύμφωνον.
- 7) Πράγμα χωρίς νοστιμάδα.
- 8) Σύμφωνον — Πῶν ἀνδρωθῆς.

Κατακορύφως :

- 1) Ἀρχαῖος Ἕλληγ στρατηγός.
 - 2) Φωνήεν — Τί τὸ ἀφανερὸν ;—
 - 3) Ἄνθος — Ἀρθρον — Ὑπαρξις.
 - 4) Μεταξὺ Ἀγνώστου καὶ Τέλους — Σύμ-
φωνον — Ἀπὸ Σᾶς ἑκας.
 - 5) Φωνήεν — — Φωνήεν — — Ἀρθρον.
- (Ἡ λύσις στὸ ἐρχόμενόν).

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΜΟΖΑΡΤ

Σὲ τόπο ὡς τὸσον ἄγνωστο, τὸ λογισμὸ μου
 φέρονει,
 ὄνειρεμένη μου ὑπαρξή, γλωμῇ κι' ἀσθενικιά,
 τ' ἀπόκοσμο τραγουδι σου καὶ πού μὲ συνει-
 παίρνει
 σὰν φύλλο τοῦ χινοπάρου ποὺ τὸ κυλά ἡ
 νοτιά.

Πλανεμένοι στού μυστηρίου τ' ἄδυνα τῆς μα-
 μέ τ' ὥροιο τ' ἀπαλάγγιγμαι ἀπ' τ' ἄλυσ σου
 Ἄγγελε, ἀπόψε τραγουδοῦν ἡ νότες τῆς
 ἄγραφτες κάποιες σύνθεσε, καρδιάς σου, θλι-
 θερά.

Παῦσε καὶ τήρα δόλοῦρα... μαλαματένια δι-
 μᾶς στέλνουν κάποιο κάλεσμα σὲ τούτους μα-
 Πάμε μαζί πρὸς τ' ἄφθυστα κι' ἀλαργινὰ λη-
 κεί πού δέ φτάν' ὁ λογιμὸς καὶ πού δὲν πάει
 ὁ νοῦς.

ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΡΚΑΚΗΣ

ΠΑΣΙΕΝΤΕΣ

«**Η Πυρραμίδα**»

Παίρνετε μιὰ πλήρη τράπουλα τῶν
 τῶν, τὴν ἀνακατεύετε καὶ κοβετε. Ὅ-
 κρατώντας τὴν μηχανήμητὶ στὸ ἀριστε-
 ρὸ, παίρνετε μὲ τὸ δεξιὸ ἐνα πρὸς ἐνα
 ἐπάνω-ἐπάνω χαρτιά καὶ τὰ στρώνετε
 στὸ τραπέζι κατὰ τὴν ἐξῆς διάταξιν

			1			
		3	2	4		
	8	6	5	7	9	
10	13	11	10	12	14	16

Ἄκου τελειώσατε τὸ σπέρμα τῶν
πρῶτων καρπῶν κατὰ τὸν ἀντικείμενον
τῶν αὐτῶν καὶ ἐὰν 170, τὸ ὅσον ὑπερ-
βῇ. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ τελείωμα
καρπῶν εἶναι τεσσαρὶς σπλην. Ἢ ἄρτι
πῶς εἴχετε ναὶ καμὲν τῶρα, ἐὰν 160
μεταξὺ τῶν 16 σπέρματων καρπῶν κα-
θεστῇ ἀνὰ ὑπερβολὴν καὶ κανὼν ἅλα καρ-
πῶν 170, δηλαδὴ τεσσαρὶς σπλην καὶ
ὑπερβολή. Ἄν ὑπερβολὴ τὸ πλεονεξί-
ον θεοῦ πον βροχικῶτα καὶ τὸ τοσοῦτον
στὸ πρῶτον τεσσαρὶς, τὴν δὲ θεοῦ πον
πληρώσωμεν μὲν τὸ ἀμέσως πρῶτον
καρπὶ τῆς τρέφουσας πον καὶ τῆς

Δευτερὴ δουλεία που θὰ κάμετε ἐν τῇ
 ὁδῷ καὶ ἀνὰ μετὰ τῶν 16 στροφῶν
 ἀπαρχὴν χαριῶν πού τῶν ἁγίων ἔχετε
 πάντα στὰ τεσσάρια, δηλαδή πεντάριθμα
 τοῦ γένους, κατόπιν ἐξάρια κ. ο. κ. Τίς
 σεις πού μένουν ἐκάστοτε κενεῖς, τῆς
 ῥώτης πάντοτε μὲ τὰ ἄμεσους πῶτες
 σειρά χαριῶν τῆς τράπουλᾶς πού κρατᾶτε
 χέρι. Ἄν σ' αὐτὸ τὸ μετὰ τῶν 16 στροφῶν

ΕΒΔΟΜΑΣ

ПЛАТЕІА

Σὰ σβύνουνε τὰ φῶτα μέσ' στὸ σινεμά
καὶ στὴν οθονὴ καποῖος «ξέν-πρεμιε» προβά-
λει,

σαν προσήλωσι τ' ἄγχιον βλέμμα ἢ μαμιά,
 τὸς ἡ κορούλα τῆς με τὸ ξαννὸ κεφάλι
 με τρόπο τὰ ματωτὰ τῆς γυνῆ
 καὶ πῶς μεσ' στὴν αἰθουσα κυττάζει,
 εἰς τοὺς, ὅπου κάτωτ' οὐδὲς πόνου,
 ὀφνεὶ ματιεὶ καὶ θαυρναστένταί.

Σάν βγῇ ἡ Ἐκκλησίᾳ κ' ἀρχίσῃ στὸ παρῶν
 μέ τὴν φωνή της τὸ ἀρρῶν νὰ θυμίσῃ,
 καίτοις κυρίες ἔσαν κυριοι κυττᾶν
 ποὺ ἀπὸ καὶρὸ μὲ πείσμα τῆς γυροῖεν·
 ὁ νεαρὸς κυττᾶ τὸ στυλ τῆς διπλανῇς
 κ' αὐτὴ γελᾷ ἀπ' τὸ διὰλειμμα ἀκόμα
 ἡγήτωρ, στὸ ἔργον δὲν προσέχει πᾶ κανεῖς
 μόνον μὲ τῆς κατιᾶς καὶ μὲ τὸ στόμα.

Στὸ βάθος ἑνὸς κύριος μὲ γυναικί
ἀδίκῃ ματὰ κάποιαν κυττάζει
καὶ κάποιος πού θά ἔξη μὰ δουλειά
δουλοῦν μὲς στὴν ῥοσὴ, ἀναστενάζει·
κάποια μπερὰ ναυνοῦρει ἕνα μαζοῦ
καὶ αὐτὸ νομᾶται σὰν νὰ βρῆσκειται στὸ
στρώμα
μὰ ὁ νεὸς ἀδίκῳρα περνάει τὸν καιρὸ
τὴν διπλανή κυττάζοντας ἀκόμα...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΗΔΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

ONE IPO

Γύρω, τριγύρω μας, ή άνοιξη δογιάζει...
Μ' ακόμη ο ήλιος δεν βγήκε, τ' αγκαλιά της
αφής μας όλα στεγανόση... Μόλις σε λίγο θα
εμφανισθώ, και στον νοτιομέμον άπ' την αυ
γή θροσά λιλνλουδιμονά κάμπο, πλάι μου.
θαλίζεις σενιγιά.
Τραγουδά τη την άσπρη, άέρην τουα
λέτα σου, μου ζητάς κάθε τόσο να σου κόψω

κι ελπίς κατανόησης άνευμένης...

Κι έτσι 'Εσσύ - ή ή ίδια, το 'Εσσύ -! - κ' ήταν
- ίσα - άνευρο κακό πώς είχε φύγει, και τ
- ίσα - χελιδά σου άνοίγει, για να μου κελαι
ήση τον ίδιο μας κείνον παλινό κι' άξέχα
στο σκοτάδι...

Μά γινό, μ' έπιμονή παράξενη ζητώ νό
μάθη ότι τα μοιάζουν άν σπυρενγα μιά μέρα...
Γέλας, δεν με πιστεύεις! Κι' από πέρα, το ή
έλας που έπρόβαλεν όλοχρονος, στ' άγνά σου
χελιδ...

ἡ γαυρολογία με καλοῦσιν.
 ἡ ἀνθρωπομοσύνη τ' ἄνθη πού σέ βλέ-
 πουν· αἰδᾷ τους τὰ περσῆς, γιὰ τὴν ἀγάπην
 στὰ σπῆλαινα μᾶν ἀφῆκεν ὑψώνουν ἱερεῖα.
 Καὶ γιὰ τὴν αὐγὴν τῆς ἀποκοσμῆς ἡ ἀνοιξί-
 λαροτεστία, τὰ τὴν στολισὲς σὲ καλεῖ...
 Κι εἰπα, -λέει- καλὴ σὰν ἄλλοτε, ὅπως
 τότε! Κι ἦταν ὄνειρο καὶ πός εἶχες φύγει,
 καὶ τ' ἄδω χαλάς σου ἀνοίγει γιὰ τὰ μού-
 λιστα τὸν ἴδιον μὲς εἰς αὐτὸ παλὸν κ' ἀ-
 γαυροῦ.

—Χρυσή μου ! ἂν σ' ἀγαπῶ ; Μὴ μὲ ρω-
τῶς. Δὲν ἀκούεις πῶς τὰ πουλιὰ σοῦ τραγουδοῦ-
νε τὴν χαρὰ μου ; Ὅμως, πές μου, Ἐσσύ,
παρὶ πᾶσι δακρυοχέταις καὶ πένθους

ANT. ΑΣ.

Θυμήσου, ἀκρογιαλὶ μου, τὰ χρόνια τῆς
ζωῆς μας
π' ὀλόγλυκα μᾶς κοίμειε τ' ἀφροῦ σου ἡ πνοή.

Νανούρισμα θανάτωζες θαθεία μέσ' στην
 ψυχή μας,
 τὰ στήθεια μας πύρρωςανε στην άδαθί σου
 άκτή,
 Τò κίμα σου πού πάφλαξε χτυπώντας εις τούς
 θοράχους,
 οί χόχλοι πού παράδερχναν στην ξομπη άμ-
 μονιά,
 πόρσε ποτέ δέν είδανε τόν Ιάκωνο μας
 άγιο;

δὲν ἔκτισεν τοὺς δῆκους μίς στήν ἀποπία
 "Ως πότε, ἀρεγιά μου, στή μέρημυ
 φερέθ τ' ἀνέμου ἡ σκεπή μου στὰ μάγια σου
 Θάβηθ ὁ κερφός, ἀλλοιμύνο !, μαζὶ μου ν' ἀρ-
 πετῷ

τὸ κῆμα σου σὰν ἄραχλο. μνήμη μὲ τριγυρῶν.
 Μάτασα παραδέρνουμαι μέσ' στήν ἀνεμοῦρά.
 χρένε, στοιχειό, σταμάτησε τὴν τόση σου ὁμίλη.
 Καὶ σὺ καρδιά μου πάψε πᾶ των χρίτων σου
 τὴν πᾶλη
 κι' ἄσε μονάχα ν' ἀπλωθοῦν τριγύρω ὅι στε-
 ναγμοί.
 Κόσμε, δὲν εἶσαι τίποτα, μὰ ἀρμονία τοῦ πό-

ἕνας βαθὺς ἀδάσταχτος καὶ ἀτέλειωτος
 Καπνὸς, σκοτάδι οἱ πόθοι μας στὴν θύελλα
 τοῦ χρόνου,
 ποῖα τάχα χάρη ἀπ' τὸ Θεοῦ θάρσῃ σὰ Λυτρω-
 τὴν
 Σ' ἀγάπησε, ἀκρογιαλὴ μόνι, ὅπως ἐγὼ καὶ
 Κεῖνη

ὡσαν τὴν δόξου τῆς αὐγῆς, σάν κατὶ φαστεῖν.
 Σάν τὰ λουλούδια, σάν τὸ φῶς, σάν τὴν γλῆν
 σάν καὶς ὥρατο κ' ἡνιγλό, σάν κατὶ τί ἀ
 γνό...
 ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
 —□□—
 Σ Ω Π Α Σ Ε...

Kι' έγραψες στο γράμμα σου μία μόνο
φράση : «Πές μου πού και πότε μπορώ να σε
βρω...»
Και σούγραφα :
«Σώτασε... Σώτασε... Δεν ξαναγράφω
Δεν θέλω να σε ξαναδώ... Όχι... Έξω το
θέλεις από μέσα : λίγες ευχάριστες στιγμές
και πρόκληση εκπαιδευτική... Στην άρχη ή
το τέλος πάντων... Μήπως... λέει...»

...στον ομφαλό... μια τσούρα σου λέει πως ε
Σανάγορη... "Όχι... Σόπατος μόνο, σόπατος
μή με καλώς... γιατί θαρθώ... και δέν θέλω.
Διωντάς σου το σώμα μου, σου δίνω την
ψυχή μου... και θα σ' αγαπήσω... Βάσεις στ
νοῦ σου τι μαρτύριο θάταν για μένα μὰ ἡ
γάπη! Μιά ἀγάπη που σὺν κόλπῳ καὶ μὴ
καὶνὴ τὴν ψυχὴ καὶ το κορμί, καὶ πού σὺ δὲ
θα ἀντιμετωρίζουν οὔτε στὸ ἑκατομμυριοστό

... Πάτερ πάτερ τα έρωσα των Ξανθοχρυσόμων
 και μνηστικη νοστή η αίσθησή των λίκνων σου
 φιλιών, των υπερχόσμων χαθιών σου κ' η
 θεράα διορισία σου; Και οστάς τί υπόφερο
 και πός το κατόρθωσα να άβησα από τό
 χειλή μου την γείση των φιλιών σου κ' από
 τό μυδιασμένα μέλη μου τά τρελλά σου τό
 χάδια που έπλυνον κ' άέναα, μοϋ έρχονται
 στο νοϋ ;

Ηδονή είναι η ζωή και μόνο ηδονή αυτό
καλλίτερα σου το ξέρεις από μένα... Μά ε
εύνητα αυτή άντίζει στους θνητούς τους δι-
νανούς, τους πάν κ' έστινα... πού η καρδιά
τους δεν μιλά. Για τους άλλους είναι ένας
δήμιος, ένας Πολυγόθας... Διατήσω με λοιπόν
και σώπασε, σώπασε... μή με κιάλεις...
ΜΑΡΙΚΑ Ν. ΤΖΕΡΑΚΗ

МАРІКА Н. ТЗЕРАКХ

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ
ΤΩΝ ΔΙΑΝΟΥΜΕΝΩΝ

(Συνέχεια απ' τή σελίδα 1497)

ποδείξεις. Καθ' ὅσον τὸ δικηγορικόν μου στά-
διον ἐνεφανίσθη τρεῖς φορές ὡς συνήγορος,
ἐνώπιον δικαστηρίου. Τὴν μίαν εἰς τὸ εἰρη-
νοδικεῖον, τὴν ἄλλην εἰς τὸ πταισματοδικεῖον καὶ
τὴν τρίτην εἰς τὸ πλημμελειοδικεῖον. Στὸ
τελευταῖον αὐτὸ ξέρετε ποῖον ὑπεχέσθησα;

—Ὅχι.

—Νὰ τὸ μάθετε λοιπόν. Ὑποχέσθησα τὸν
Κορομηλά, τὸν συγγραφεῖ Κορομηλά, ὁ ὁ-
ποῖος εἰδικάζετο διότι εἶχε σπάσει στὸ ὄβλο
ἐναντίον δικαστικῆς κλητῆρας κατὰ τὴν ἐκτέλε-
σιν τῶν καθήκοντων του.

—Σοβαρόν.

—Σοβαρώτατον.

—Καὶ πόσο καταδικάσθη ὁ Κορομηλάς;

—Ἡρώδης.

—Πῶς;

—Ἀπλούστατα. Εἶπα στὸ δικαστήριον:

Μάλιστα, κύριοι, ὁ πελάτης μου ἔδειρε τὸν

κλητῆρα. Ἀλλὰ διατὶ τὸν ἔδειρε; Ἰδοὺ ἡ ἀ-

πορία, ὅπως θὰ ἔλεγε καὶ ὁ Ἀμύλειος. Εἶναι

ἀναγκὴ ὁ κατηγορούμενος ὁ κυρίως ὑπεύθυνος

τῆς πράξεώς του, κύριοι δικασταί, ἢ μήπως

εἶθε σεις; Δὲν ἀπεκρίσθησαν οἱ κύριοι.

Εἰς τὰ πρόσωπα ποὺ ἀπαρίθρουν τὸ δικαστή-

ριον σας βλέπω διακεκριμένους θεατὰς τῶν

ἐργῶν τοῦ δικαζομένου συγγραφέως. Καὶ ὅχι

μόνον θεατὰς ἀλλὰ θεατὰς ποὺ χειροκροτοῦν

μὲ φανατισμὸν τὰ φινάλε τοῦ συγγραφέως.

Τὶ εἶναι ὅμως αὐτὰ τὰ φινάλε; Πῶς τελειώ-

νουν τὰ ἔργα του; Τὸ γνωρίζετε, κύριοι, καλ-

λίτερον ἐμοῦ; Μὲ ἓνα ἐυλοκόπημα συνήθως

ἀγριον. Ἔξισ λοιπόν, κύριοι δικασταί, ἔξισ

τὴν ὁποίαν ἐπιδοκιμάσατε ὅλοι, τὴν ὁποίαν

ἐχειροκροτήσατε, μὲ τὴν ὁποίαν διασκεδάσα-

τε. Πῶς λοιπόν τώρα θὰ τὴν καταδικάσετε;

—Αὐτὰ τοὺς εἶπα καὶ ἡρώδης τὸν ἄνθρω-

πον. Καὶ ἐρωτῶ τώρα: Θὰ διέπρεπα ἢ δὲν

θὰ διέπρεπα;

—Θὰ διαπρέπατε.

—Τότε γράφετε το καὶ μὴν μὲ κουράσε-

τε μὲ ἄλλο ἐρώτημα.

ΚΩΣΤΗΣ ΜΠΑΣΤΙΑΣ

—□□—

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ «ΑΘΗΝΑΙΟΥ»

(Συνέχεια απ' τή σελίδα 1493)

εἶναι ὑπεραρκετά.

Στὸ ἴδιο καμαρίνι μὲ τὴν Τούλα κατοι-

κοδεύεται καὶ ἡ Ἄννα Ροδόπου. Ἡ μοναχί-

κή μας χαρακτηρίζεται τὴν ὥρα αὐτὴ ποὺ τῆς

ἀποκρίνεται τὸν λόγον, μακιγιάρεται γιὰ τὴν

φάσα τῆς κυρίας Θεσσαλονίκης, συζύγου

τοῦ Βυζαντινοῦ Χρυσομαρούλη... Πρινεὶα καὶ

προσπονεῖται λέγοντας πῶς ἀνὴρ προσπαθῇ

νὰ γίνη ἀσκητής... δὲν μπορεῖ!

Τὴν Καίτη Ἀρσένη τὴν γνωρίζετε γιὰ

πρώτη φορά. Δὲν ἔχομε τὸ θάρρος νὰ τὰ ποῦ-

με ὅπως θέλαμε. Γι' αὐτὸ καὶ ἐκείνη μᾶς λέ-

γει πῶς ἀδὲν ἔχει τίποτα νὰ μᾶς πῇ, ἐκτός

τοῦ ὅτι τῆς ἀρέσει τὸ θέατρο, καὶ ἀπ' αὐτὸ

ἰδιαίτερος ἡ ὁπερέττα. Ἐπίσης μᾶς δεδαώ-

νει πῶς δὲν ἔχει αἰσθηματικὴς περσιπέτες,

πράγμα ποὺ ἴσως θὰ πιστεύαμε ἀνδρὲς βλέπαμε

πάνω στὴν τουαλέττα τῆς ἓνα ὀλόφρεσκον

μπουκετάκι μὲ γαυροφάλλα ποὺ ἀνάμεσα τοὺς

φιγουράριζε ἓνα ἐπισκεπτήριον...

Ἀπὸ τὸ ἀνδρικό προσωπικὸ ἡ ὥρα μᾶς ἐ-

πιτρέπει νὰ συναντήσωμε μόνον δύο πρόσω-

πα: Τὸν ἀγαπητότατον Χατζηχρήστο καὶ

τὸν Μίμη Καντιώτη. Ὁ πρῶτος, σὰν προσω-

ποχὴς, παίρνει ὕψος ἐπίσημον καὶ περιορί-

ζεται, νὰ μᾶς μιλήσῃ μόνον γιὰ τὰ καθήκοντά

του, ποὺ στρέφονται γύρω ἀπὸ μίαν... κερδέ-

εια φύλαξη καὶ αὐστηρὴ παρακολούθησιν τοῦ

ποινικίου του. Ὁ δεύτερος προγαίει καὶ σὲ

ἐκμυστηρεύεται: Ἐν ὅσῳ ἦταν, μᾶς λέγει,

καμικὸς ἔμενε ἡσυχία, ὅπου εἶχε ὅλην τὴν

δυστυχίαν. Δὲν προφταίνει νὰ ἀνοίγῃ ἐρωτι-

κὰ γοιμαμάκια γεμάτα φλογερὸ πάθος καὶ

ποροχόμενα ἀπὸ διάφορες θαυμάσιες του.

Μὲ τελευταία ματιὰ στὰ δύο καμαρίνια

ποὺ στεγάζουν τὸ ὑπαλλέτο μᾶς δίνει τὴν

εὐκαιρίαν νὰ ξαναβροῦμε τὴν Λίττα Νικολαί-

Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΚΔΟΜΗ ΤΗΣ «Ε. Φ. Ε.»

Κατὰ τὴν τρίτην ἐκδομὴν τῆς «Ε. Φ. Ε.»
στὸ ΜΠΟΓΙΑΤΙ—λεπτομερεῖας τῆς ὁποίας
θ' ἀναγράψωμε στὸ προσεχές φύλλον μας—
ἡ συνέλευσις τῶν μελῶν τῆς «Ε. Φ. Ε.» ἀ-
περάσισε καὶ ὡς οὕτως ὅπως ἡ 4η ἐκδομὴ τῆς
«Ε. Φ. Ε.» γίνῃ τὴν 10ην ἸΟΥΛΙΟΥ, ἡμέ-
ραν ΚΥΡΙΑΚΗΝ στὸν ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ. Ὁ
δηγὸς γὰρ τὴν 4ην ἐκδομὴν θὰ δημοσιευ-
θῇ στὸ προσεχές φύλλον μας, τὸ ὁποῖο πρέ-

Ἀπὸ τὴν 2αν ἐκδομὴν τῆς Ε.Φ.Ε.
στο Καρσύρι.

πει νὰ προμηθευθῇ ἐγκαιρῶς ὅλοι οἱ μέλ-
λωντες νὰ συμμετάσχουν στὴν ἐκδομὴν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΝΕΩΝ ΜΕΛΩΝ

Τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς «Ε. Φ. Ε.» ἐξετά-
σαν τὰς συγκεντρωθείσας μέχρι τῆς παρελ-
θούσης ἐβδομάδος αἰτήσεις ἐγγραφῆς, ἐνέ-
κρινεν ὡς μέλη τῆς «Ε. Φ. Ε.» τοὺς κάτωθι:

Ἀθηνῶν — Πετραίως. — Χρήστον
Μουσόπουλον, Μίμη Γαϊτάνου, Ἀλέκον

Σακελλάρου, Βασίλειον Ἀλευρομήτην, Ἰω-

άννην Παπακωνσταντίνου, Νικόδη Τριγκασίτη,

Ἑλληνα Φερμαντζή, Δεσποινὰν Φερμαντζή,

Δημ. Μουχάτσου.

Ἐπαρχίῶν. — Ἐλενα Γριβάκη, (Ἀρ-

χάναι), Ἀγαμέμνονα Γιαννακοπούλου, Μιχ.

Βλοντάκη (Χανιά-Κρήτης), Ντόλλο Γιά-

κου, Θεοδοσίαν Παρασκευοπούλου, Δέλην

Λευκάκη (Ἀργίνοι), Ἀλέξανδρον Ἀγιάνο-

γλου (Θεσσαλονίκη), Ἠλίαν Β. Παπαστε-

ριόπουλον (Πάτρα), Λάζαρον Κούλην, Γε-

ώργιον Χρυσόπουλον, Νικόλαον Παχλιδῆνον,

Γεώργιον Χρηστίδην, Κων. Τουρπάλην (Νά-

ουσα), Χριστόφορον Αἰζεντίου (Τρίκαλα),

Κώσταν Ζήσην (Καβάλλα), Χαρίκλειαν Βα-

σιλείου, Εὐτυχίαν Ρεῖσοπούλου, Ἀντώνιον

Διαμαντίδην, Χριστὸν Διαμαντίδην, Διαμάν-

την Διαμαντίδην, Φώτην Πολίτην (Θεσσαλο-

νίκη), Χριστὸν Σκουλαρίκον, Κων. Τίνον Καί-

άφαν, Ἀθ. Πετρίδην, Νίκαν Ἐβδοξάδου, Μί-

μην Τσακανίαν (Ἀργίνοι).

δου (ἢ ὁποῖα μᾶς συνοψίζει σὲ δύο φράσεις

τὴν σημερινὴν τῆς ζωῆς: «Ὁ ἔρωξ πάει μὲ τὰ

τέσσερα καὶ ὅχι πιά δυστυχῶς με... ἰδιότητα

αὐτοκινήτου—ἀπὸ τοῦ ἄλλο «τίποτα»

ἔτι ὑποεῖ νὰ κἀνὴν μίαν γυναῖκα...», τὴν

Λίττα Πετροπούλου, καὶ νὰ γνωρίσωμε τὴν

Τζένη Ἀρσένη, τὴν Φωφὴ Ζωγράφου, τὴν

Λουλὴ Φοῦγκου, τὴν Μαρίκα Ἀποστόλου

καὶ τὴν Δέλα Περωτῆ, γιὰ νὰ ἐξαντλήσωμε

τὸν κατάλογον τῶν θεατρίων καὶ θεατρινῶν

ποὺ παίζουν τῆς «Θεατρικῆς» τοῦ Πρινεῖα

κάθε βράδυ στὸ «Αθήναιον»...

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΗΣ «Ε. Φ. Ε.»

Ἀλεξάνδρον Ἀγιάνογλου—Ἡ πρώτη ἐκδομὴ
συνέλευσις τῶν μελῶν τῆς «Ε. Φ. Ε.» ἐγένετο τὴν Κυριακὴν 20ην περὶ
δ) σιν ποὺ ἀναγράψωμε στὸ προσεχές φύλλον μας.

Μιχ. Βλοντάκη, Χανιά-Κρήτης—Ἡ πρώτη ἐκδομὴ
Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν προθυμίαν σας, ἡμεῖς
ἰδρυσι παραρτήματος τῆς πόλεως σας, καὶ

νὰ συνενοηθῇτε μὲ τὸν αὐτὸν ἀντανα-
μας κ. Ἰπποκράτη Κολογερῆν (Συρ-
Κάτω Κόρυ-Καπὶ), διὰ τὴν πρώτην ἐκδομὴν

Δόγῳ πληθῶρας ὕλης τὸ πλῆθος
τοῦ «Τραγουδοῦ τῆς Σελί-
λῆς» στὸ ἐρχόμενο.

κὴν συνέλευσιν πρὸς ἐκδομὴν τῆς 4ης
ἐκδομῆς τῆς ἐνώσεώς σας.

Σύλλεστρον Μαζοπούλου—Ἡ πρώτη ἐκδομὴ
συνέλευσις τῶν μελῶν τῆς «Ε. Φ. Ε.» ἀπεράσισε καὶ ὡς οὕτως ὅπως ἡ 4η ἐκδομὴ τῆς
«Ε. Φ. Ε.» γίνῃ τὴν 10ην ἸΟΥΛΙΟΥ, ἡμέ-
ραν ΚΥΡΙΑΚΗΝ στὸν ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ. Ὁ
δηγὸς γὰρ τὴν 4ην ἐκδομὴν θὰ δημοσιευ-
θῇ στὸ προσεχές φύλλον μας, τὸ ὁποῖο πρέ-

πει νὰ προμηθευθῇ ἐγκαιρῶς ὅλοι οἱ μέλ-
λωντες νὰ συμμετάσχουν στὴν ἐκδομὴν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΝΕΩΝ ΜΕΛΩΝ
Τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς «Ε. Φ. Ε.» ἐξετά-
σαν τὰς συγκεντρωθείσας μέχρι τῆς παρελ-
θούσης ἐβδομάδος αἰτήσεις ἐγγραφῆς, ἐνέ-
κρινεν ὡς μέλη τῆς «Ε. Φ. Ε.» τοὺς κάτωθι:

Ἀθηνῶν — Πετραίως. — Χρήστον
Μουσόπουλον, Μίμη Γαϊτάνου, Ἀλέκον

Σακελλάρου, Βασίλειον Ἀλευρομήτην, Ἰω-
άννην Παπακωνσταντίνου, Νικόδη Τριγκασίτη,

Ἑλληνα Φερμαντζή, Δεσποινὰν Φερμαντζή,

Δημ. Μουχάτσου.

Ἐπαρχίῶν. — Ἐλενα Γριβάκη, (Ἀρ-
χάναι), Ἀγαμέμνονα Γιαννακοπούλου, Μιχ.

Βλοντάκη (Χανιά-Κρήτης), Ντόλλο Γιά-
κου, Θεοδοσίαν Παρασκευοπούλου, Δέλην

Λευκάκη (Ἀργίνοι), Ἀλέξανδρον Ἀγιάνο-
γλου (Θεσσαλονίκη), Ἠλίαν Β. Παπαστε-

ριόπουλον (Πάτρα), Λάζαρον Κούλην, Γε-
ώργιον Χρυσόπουλον, Νικόλαον Παχλιδῆνον,

Γεώργιον Χρηστίδην, Κων. Τουρπάλην (Νά-
ουσα), Χριστόφορον Αἰζεντίου (Τρίκαλα),

Κώσταν Ζήσην (Καβάλλα), Χαρίκλειαν Βα-
σιλείου, Εὐτυχίαν Ρεῖσοπούλου, Ἀντώνιον

Διαμαντίδην, Χριστὸν Διαμαντίδην, Διαμάν-
την Διαμαντίδην, Φώτην Πολίτην (Θεσσαλο-
νίκη), Χριστὸν Σκουλαρίκον, Κων. Τίνον Καί-
άφαν, Ἀθ. Πετρίδην, Νίκαν Ἐβδοξάδου, Μί-
μην Τσακανίαν (Ἀργίνοι).

δου (ἢ ὁποῖα μᾶς συνοψίζει σὲ δύο φράσεις
τὴν σημερινὴν τῆς ζωῆς: «Ὁ ἔρωξ πάει μὲ τὰ

τέσσερα καὶ ὅχι πιά δυστυχῶς με... ἰδιότητα
αὐτοκινήτου—ἀπὸ τοῦ ἄλλο «τίποτα»

ἔτι ὑποεῖ νὰ κἀνὴν μίαν γυναῖκα...», τὴν
Λίττα Πετροπούλου, καὶ νὰ γνωρίσωμε τὴν

Τζένη Ἀρσένη, τὴν Φωφὴ Ζωγράφου, τὴν
Λουλὴ Φοῦγκου, τὴν Μαρίκα Ἀποστόλου

καὶ τὴν Δέλα Περωτῆ, γιὰ νὰ ἐξαντλήσωμε
τὸν κατάλογον τῶν θεατρίων καὶ θεατρινῶν

ποὺ παίζουν τῆς «Θεατρικῆς» τοῦ Πρινεῖα
κάθε βράδυ στὸ «Αθήναιον»...

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Μεταξύ μας

Ἡμερὴν Ροδάνην—Τὸ γοιμαμάκι
καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε. Τὸ
σας θὰ δημοσιεύῃ—Ν. Νταμαρῆ.

Ἀνταρφεῖς ἐδῶ μίαν παράγραφον ἀπὸ
τοῦ ἡμετέρου σας γὰ νὰ δῆτε καὶ μόνος
ἡμεῖς πῶς νὰ δουλέψετε πρὸς προσηκόντως

ἡμεῖς καὶ νὰ καταφέρετε στὸ μέλλον.

Ἐδῶ ἡ τελευταία νότα τοῦ φωνογρά-
φου ἓν ἐνὰ δυνατόν τοῖς μὲν στὸ φινάλε
τοῦ ἡμετέρου σας γὰ νὰ δῆτε καὶ μόνος

ἡμεῖς καὶ νὰ καταφέρετε στὸ μέλλον.

Ἐδῶ ἡ τελευταία νότα τοῦ φωνογρά-
φου ἓν ἐνὰ δυνατόν τοῖς μὲν στὸ φινάλε
τοῦ ἡμετέρου σας γὰ νὰ δῆτε καὶ μόνος

ἡμεῖς καὶ νὰ καταφέρετε στὸ μέλλον.

Ἐδῶ ἡ τελευταία νότα τοῦ φωνογρά-
φου ἓν ἐνὰ δυνατόν τοῖς μὲν στὸ φινάλε
τοῦ ἡμετέρου σας γὰ νὰ δῆτε καὶ μόνος

ἡμεῖς καὶ νὰ καταφέρετε στὸ μέλλον.

Ἐδῶ ἡ τελευταία νότα τοῦ φωνογρά-
φου ἓν ἐνὰ δυνατόν τοῖς μὲν στὸ φινάλε
τοῦ ἡμετέρου σας γὰ νὰ δῆτε καὶ μόνος

ἡμεῖς καὶ νὰ καταφέρετε στὸ μέλλον.

Ἐδῶ ἡ τελευταία νότα τοῦ φωνογρά-
φου ἓν ἐνὰ δυνατόν τοῖς μὲν στὸ φινάλε
τοῦ ἡμετέρου σας γὰ νὰ δῆτε καὶ μόνος

ἡμεῖς καὶ νὰ καταφέρετε στὸ μέλλον.

Ἐδῶ ἡ τελευταία νότα τοῦ φωνογρά-
φου ἓν ἐνὰ δυνατόν τοῖς μὲν στὸ φινάλε
τοῦ ἡμετέρου σας γὰ νὰ δῆτε καὶ μόνος

ἡμεῖς καὶ νὰ καταφέρετε στὸ μέλλον.

Ἐδῶ ἡ τελευταία νότα τοῦ φωνογρά-
φου ἓν ἐνὰ δυνατόν τοῖς μὲν στὸ φινάλε
τοῦ ἡμετέρου σας γὰ νὰ δῆτε καὶ μόνος

ἡμεῖς καὶ νὰ καταφέρετε στὸ μέλλον.

Ἐδῶ ἡ τελευταία νότα τοῦ φωνογρά-
φου ἓν ἐνὰ δυνατόν τοῖς μὲν στὸ φινάλε
τοῦ ἡμετέρου σας γὰ νὰ δῆτε καὶ μόνος

ἡμεῖς καὶ νὰ καταφέρετε στὸ μέλλον.

Ἐδῶ ἡ τελευταία νότα τοῦ φωνογρά-
φου ἓν ἐνὰ δυνατόν τοῖς μὲν στὸ φινάλε
τοῦ ἡμετέρου σας γὰ νὰ δῆτε καὶ μόνος

ἡμεῖς καὶ νὰ καταφέρετε στὸ μέλλον.

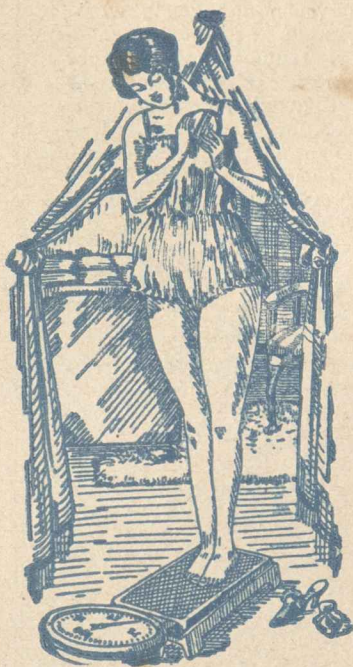
Ἐδῶ ἡ τελευταία νότα τοῦ φωνογρά-
φου ἓν ἐνὰ δυνατόν τοῖς μὲν στὸ φινάλε
τοῦ ἡμετέρου σας γὰ νὰ δῆτε καὶ μόνος

ἡμεῖς καὶ νὰ καταφέρετε στὸ μέλλον.

Ἐδῶ ἡ τελευταία νότα τοῦ φωνογρά-
φου ἓν ἐνὰ δυνατόν τοῖς μὲν στὸ φινάλε
τοῦ ἡμετέρου σας γὰ νὰ δῆτε καὶ μόνος

ἡμεῖς καὶ ν

KISSINGA

Δισκία κατά τῆς ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ἀπὸ φυσικὰ ἄλατα τῶν ἱαματικῶν
πηγῶν Bad Kissingen (Γερμα-
νία) μετὰ φυτικῶν ἐκχυλισμάτων
Οὐδεμίαν στομαχικὴν ἀνωμαλίαν
ὑπεκφέρουν.

Ἀποτελεσματικότης ἄσφαλής
Πωλοῦνται εἰς τὰ φαρμακεία εἰς
κυτία τῶν 100 δισκίων.

Γεν. Ἀντ.

Τζούρος καὶ Καρράς

Πλατεία Ἀγ. Θεοδώρων 9,
Παρακαταθήκη Πάτραι, Β. Φω-
τόπουλος, Παιρέως 66.
Θεογνίκη Καραβίδας καὶ Σία
Στοὰ Φορὸγλου
Τηλ. 53—87.

ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

Εἶναι ἀπαραίτητος δι' ἑλκας τὰς
Κεφαλὰς καὶ Αἰδὰς αἱ ἀπολαίς ἀποφύ-
γουν ἔνεκα τῆς ἀταξίας τῆς περιό-
δου τῆς. Καθυστάζει ἐμύσους τοὺς
πόρους καὶ κανονίζει τελείως τὰ χρο-
νικά διαστήματα ποδ ἀπαιτοῦνται.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ & ΣΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΖΩΝΕΣ

Τελεία ἐφαρμογὴ
καὶ
στερεότης.

Ἐπὶ μέτρῳ ἢ εὐρω-
παϊκῆς ἔτοιμες,
εἰς τὰ Φαρμακεία

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

Ὁμόνοια καὶ «ΜΙΝΕΡΒΑ»

Σταδίου 15

Παραπλεύρως τοῦ «Ἀττικοῦ»

Πούδρα

Κρέμα

Ὁδοντόπαστο

ΕΔΕΛΩΕΙΣ

Εἶνε τὰ
τέσσαρα
ἀπαραίτητα
καὶ ἀπαράμιλ-
λα εἶδη τῆς του-
αλέττας. Μιὰ δοκιμὴ
θὰ σᾶς πείσῃ.

Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία
Κεντρικὴ ἀποθήκη: Σταδίου 15,
Φαρμακεῖον Μπακάνου, Ὁμόνοια.

ΥΣΤΑΝ

(ΚΑΨΟΥΛΕΣ)

Τὸ Νέον Γαλλικὸν φάρμακον. Θεραπεύει τὴν
τιδα καὶ τὴν βλεννόρροιαν.

Ἀντιπρόσωποι:

ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ ΣΙΑ

ΠΕΙΡΑΙΑ

ΛΕΜΟΝΙΑ ΦΘΗ

Ἡ CITRONINA, βγαλμένη ἀπὸ τὰ φρού-
τὰ μόνια, τὰ ἀντικαθιστᾷ τελείως.

Ἐνα πακέτο ἰσοδυναμεῖ σχεδὸν μὲ 20 ὄξι-
δα.

Πωλεῖται εἰς τὰ κεντρικὰ φαρμακεία.

Κεντρικὴ Παρακαταθήκη: Φαρμακεῖον ΜΠΑΚΑΚΟΥ

Κάθε Κυρία ποὺ τῆς ἀρέσκει νὰ
ᾄδῃ καὶ μὲ πολὺ λογιεῖν
ὡς ἐπισκεφθῇ τῆς

MODES

ΝΟΤΤΑΣ ΒΑΒΑ

ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 14, Β'. ΟΡΟΦ.

ΜΕΓΑΡΟΝ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ